Gerard Koster,
306 Donald Pl. SE.,
City.

10-38

# THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors— Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman. Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIV, No. 18. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. JUNE 15, 1938 Subscription Price, $2.00

## MEDITATION

### Faith Reckoned For Righteousness

> *For what saith the Scripture? Abraham believed God, and it was counted unto him for righteousness. Now to him that worketh is the reward not reckoned of grace, but of debt. But to him that worketh not, but believeth on him that justifieth the ungodly, his faith is counted for righteousness.*
>
> *Rom. 4:3-5.*

What saith the Scripture?

Is the doctrine that a man is justified by faith without the works of the law an innovation?

When the apostle teaches that God is not only the God of the Jews, but also of the Gentiles; that He is one God who justifies the circumcision by faith and the uncircumcision through faith, does he make void the law?

What saith the Scripture? . . . .

This is only another way of asking: do we then make void the law? For, the law is not the decalogue, but the entire body of the Mosaic ordinances, or in still a broader sense only another name for the Scripture. Do we then make void the law? What does the Old Testament Scripture have to say on the question of a man's righteousness before God?

Was Abraham justified by works?

Did he find the reward of righteousness according to the flesh?

God forbid!

For the Scripture plainly testifies that Abraham believed God and that it was counted unto him for righteousness.

All the Scripture speaks the same language.

Justified by grace; without works!

Through faith alone!

---

It is *faith* that is reckoned for righteousness.

The living, active faith that lays hold on the Word of Him that justifieth the ungodly.

Of this act of faith the text speaks. Abraham did not merely have the faith, the gift, the power, the faculty of faith, but he *believed* God, he performed the act of saving faith and it was counted unto him for righteousness. And again, it is the faith of him that *believeth* on Him that justifieth the ungodly, that is reckoned unto him for righteousness. This is, moreover, evident from the Old Testament passage that is here quoted. The Word of God, the promise that his seed should be as the stars in the heavens, the gospel of God came to Abraham; and he believed in Jehovah, and this living, active faith, whereby he laid hold upon the Word of God, was counted unto him for righteousness.

This activity of faith is, first of all, an act of assured knowledge.

It is the absolutely firm assurance of the man that has heard the Word of God addressed to Him, of God, Who is the Amen, the unchangeably true and faithful Lord, the Rock, Who cannot lie or deny Himself, Who performeth all His good pleasure, Who quickeneth the dead and calleth the things that are not as if they were. That Word Abraham had heard and received. It spoke to him of things that were not, of the promise which, at that moment, he could not even see afar off; of things that appeared impossible of fulfillment according to all human calculations and experience, for it held befor him the promise of a great seed, innumerable as the stars in the heavens, although he was childless, old, and the mother in Sarah was dead! But he believed God! He heard the Word of God and his soul responded. And by faith he reached out for that Word of God, appropriated it and embraced it with an assured knowledge. There was no wavering. He did not doubt. He clung with all his heart to the promise. . . .

Thus it always is.

Faith hears the Word of God and is sure!

Sure of things which eye hath not seen and ear

hath not heard and that never arose in the heart of man; an evidence of things unseen; an unmoveable certainty with regard to things that are transcendent above all that is perceived, that maintains itself over against all contradictory testimony of experience, of the world, of the things that are seen, of one's own conscience. For it feels assured that God justifies the ungodly! How apparently impossible this would seem! Is not God the Holy One of Israel, just and righteous and true, whose judgment is according to purest and absolute justice, Who will no more justify the guilty than He will condemn the innocent? And is it not contrary to all experience, that I am justified before the sight of this holy and righteous God? Does not everything deny that God declares me righteous? Do not all things loudly cry out that I am damnable in His holy sight? My own conscience is quite aware of the fact that I am worthy of damnation; all my experience, every step of my walk in life, my thoughts and desires, my willing and striving, my speaking and acting; my fellowmen, the world, the devil and his host; my suffering, misery, death,—everything plainly testifies that I am damnable, that God condemns me, that I am the object of His righteous wrath.

Yet, in the midst of all these contrary witnesses faith believes in God Who justifies the ungodly.

And on this the believer relies!

Faith is trust!

This idea of reliance, of complete trust, of confidence is emphasized in the text. For, the believer is he that worketh not, but believeth on him that justifieth the ungodly, and to him faith is counted for righteousness.

There is a distinction between believing God, believing *in* Him and believing *on* Him. The last stresses the notion of confidence, of that true and only sound confidence of which God, the God of our salvation in Christ, is the ground. It is fundamentally an act of love. It lays hold on the reality that God loves. If I have this true and hearty confidence of a living and active faith, I am assured and live in the blessed assurance that God loves me. And that is itself an act of love, indeed! Not that I love Him, but that He loves me I know! And knowing that He loves me, I expect all good from Him, and for this I trust in Him, rely on Him with all my heart, for time and eternity, now and in the day of the revelation of the righteous judgment of God! . . . .

I trust that He justifies me, an ungodly sinner. . . .

I cling to Him, surrender myself entirely to Him, flee to Him as into a strong tower of refuge, still trusting, though all my enemies clamour for my condemnation, that He will not condemn me, that He will surely save me to the very end.

He forgives all my transgressions, I trust. . . .

He clothes me with perfect righteousness. . . .

He gives me life forever!

---

Counted as righteousness!

Reckoned unto the believer for righteousness by grace!

Somehow faith is righteousness before God and he that believeth on Him that justifieth the ungodly is righteous.

But not because it is a work of righteousness before God!

By the act of faith, the act whereby you believe God, know Him assuredly as the God of your salvation, trust entirely on Him, you do not merit righteousness, the forgiveness of sin and eternal life as by a work of the law. How could any act on your part possibly blot out your transgressions, atone for your sins? And, besides, if faith is a work of righteousness and if, therefore, the believer is justified on the ground of this work of faith, how can he even then have peace? How can he feel that his work of faith is perfect before God, and if he feels that even his faith is weak and stumbling and miserable and ever worthy of condemnation, how can he assuredly know by that faith that he is justified?

Faith-righteousness is not another form of work-righteousness!

Nor even does faith justify you and me, because it is a new beginning, a new principle of righteousness whereby we may do good works.

If the case were thus, righteousness would be unto him that worketh!

And if it were, you would have whereof to boast. For, to him that worketh is the reward reckoned, not of grace, but of debt, of obligation. If you work for your righteousness, even as a wage-earner labors for his wages, whether your work is that of faith or of the law, the reward must be given you as something you earned, which you can claim, which God is obliged to bestow on you. Then God becomes your debtor, because you bring to Him what He did not have before. Then you oblige Him to pay you the reward, to give unto you the glory of eternal life. Then it is not of grace, and never can the end be that you bow in gratitude before the God of your salvation. The wage-earner does not feel thankful for the wages he earned in the sweat of his brow. Then your relation to the living God is one of contract, the terms of which you fulfilled and God is obliged to fulfill unto you. . . .

Your boast is then in self!

Your glory is your own!

Your righteousness and your eternal life are your wages!

But God forbid! . . . .

For, by the law of faith all boasting in self is excluded. Let him that glorieth, glory in the Lord!

For faith is *counted,* it is reckoned unto you and me for righteousness.

And this reckoning of your faith as righteousness, even though it is according to strictest justice, is not

based upon, cannot be determined by our works, but is a reckoning of grace. For, to him that believeth this righteousness is reckoned; and he that believeth worketh not; and to him that worketh not the reward is reckoned of grace. It is of faith, that it might be by grace.. And grace and works are mutually exclusive.

It is reckoned!

And to reckon is a matter of justice. When faith is reckoned for righteousness this reckoning does not signify that it is declared to be what according to justice it cannot be. It is counted for righteousness somehow because it is righteousness. For to reckon is to consider carefully, to weigh in the balance, to evaluate. And to reckon unto anyone signifies that the thing evaluated is imputed to him. Faith is evaluated as righteousness and imputed unto the believer, credited to him for righteousness. The believer receives credit for his faith as righteousness.

It is reckoned by God!

God, the living God, the righteous Judge of heaven and earth, Who cannot lie, considers faith, evaluates it, declares that faith righteousness and imputes this righteousness unto the believer.

And it is reckoned for righteousness!

Reckoned unto him that has no works of righteousness to his credit. All he has is his faith. Nothing more. Works enter not at all into evaluation of this judgment. What is more, this righteousness is imputed unto the ungodly. Apart from his faith he can point to nothing but sin, nothing else than works of unrighteousness, that render him damnable in the sight of God. But to this ungodly that believes, who by faith clings to Him that justifies the ungodly, and wholly confides in the God of his salvation, righteousness is imputed!

O, the blessedness of that believer!

By that imputation his sin is forgiven, his transgressions are blotted out forever!

By virtue of this judgment, according to which faith is counted unto the believer as righteousness, he is an adopted child of God!

Laying hold upon that imputation by faith he knows, in spite of all testimonies to the contrary, that he is justified before God!

He is an heir of God, joint heir with Christ!

Heir of eternal life!

---

Marvellous grace!

A reckoning of grace, indeed, and also marvellous!

Wondrous are the gracious ways of God with His people, whereby He accounts them, that are unrighteous in themselves, righteous before Him.

For, would there not appear to be a contradiction, a paradox, in the assurance of faith, that God, Who by no means clears the guilty, would justify the ungodly?

Is not the harmonious combination into one impossible of these two, that God never clears the guilty, that He surely visits the iniquity of the sinner upon him, yea, even upon the children unto the third and fourth generation, that He is angry with the wicked every day;—and that, on the other hand, He should acquit the ungodly of all guilt and account him righteous, even though he has not one righteous act upon which this divine reckoning can possibly be based, and though in his nature there is nothing but corruption?

If faith is not in itself righteousness can the Judge of heaven and earth count it as such unto the believer?

Can justice and mercy meet?

O, indeed! Thanks be to God's marvellous grace!

For, the believer fixes all his confidence, assurance, hope upon God that justifieth the ungodly!

And that justification of the ungodly is not an arbitrary declaration regardless of justice. As all God's acts this justification by grace is based on strictest justice. And this basis of justice is not found in the works of him that is justified; it is not found in the faith of him that believes; it is found in that grace of God that was manifested in the cross and resurrection of our Lord Jesus Christ only. By eternal grace He was ordained the Head of His church. By that eternal grace He was sent into the world, in the likeness of sinful flesh and for sin, the Lord in the form of a servant! By that eternal grace He descended into the depth of death and hell in the hour of judgment and was delivered for our transgression! He finished all! He blotted out our sin. God was in Christ reconciling the world unto Himself! The glory of that grace broke through in the resurrection of Christ from the dead. He was raised on account of our justification. . . .

That perfect work of God's grace is the basis for that reckoning.

In that marvellous work He, the God that by no means clears the guilty, revealed Himself as the God that justifieth the ungodly.

And in grace He reckons the righteousness of Christ, the righteousness which God Himself realized, unto all that believe.

And even that faith is of grace, of the same grace that sent His only begotten on in the world, into death, and the darkness of desolation.

That faith believes God! That faith lays hold on the righteousness of God revealed in the cross and the resurrection of Jesus our Lord! That faith believes on, trusts in God that justifieth the ungodly. That faith is accounted unto the believer for righteousness because it is the appeal to the righteousness of Christ alone, the act whereby the soul is united with Him forever!

Thus it was, indeed, with Abraham! For, he believed God, when He gave him the promise of the Seed!

And even so it is with us!

In Christ we see, lay hold on, cling to, trust in God that justifies the ungodly!

And are righteous forever!

Glorious grace of God! H. H.

# EDITORIALS

## Dr. Hepp Over De Algemeene Genade

### VII. SAMENVATTING.

We schreven in ons laatste artikel, dat Dr. Schilder niet zou instemmen met iemand, die zou beweren, dat hij de gemeene gratie loochent.

Maar we eindigden met te zeggen, dat hiermede toch de zaak niet is beslist, en het laatste woord niet is gezegd aangaande Dr. Schilder's voorstelling.

Eigenlijk zegt het op zichzelf niet veel, dat iemand de "gemeene gratie" loochent. De vraag is ten slotte niet zoozeer, wat iemand *loochent,* maar wat hij *leert.*

Nu zou men kunnen tegenwerpen: Ja, maar, uit hetgeen iemand *loochent* op een zeker punt, kunt ge ook opmaken, wat hij op dat bepaalde punt *leert.* De zaak is eenvoudig, dat hij precies het tegenovergestelde leert van hetgeen hij loochent.

In welomschreven begrippen en dogma's zou dit kunnen worden aangenomen. Loochent iemand de predestinatie, dan aanvaardt hij een algemeenen heilswil in God. Loochent iemand de particuliere verzoening van Christus, dan leert hij, dat Christus voor alle menschen gestorven is. Loochent iemand de Godheid van Christus, dan leert hij, dat Christus louter mensch is. Loochent iemand de Dreëenheid, dan is hij Unitariër.

Doch zoo staat het met de theorie der gemeene gratie niet. In de eerste plaats zal hij, die deze leer aanhangt, als ge hem dringt, zich verontschuldigen door te zeggen, dat "gratie", genade eigenlijk de zaak, die men er door wil uitdrukken, niet zuiver voorstelt. En met zoekt dan aanstonds naar andere termen, zooals goedheid, goedertierenheid, lankmoedigheid, gunst, die op hun beurt toch ook de toets der critiek niet kunnen doorstaan. En dat veroorzaakt niet weinig verwarring. Het geeft heel wat "speelruimte". En speelruimte is op het gebied der waarheid een gevaarlijk ding. Dat men voor de theorie der gemeene gratie nog geen term gevonden heeft, die bevredigt, toont wel, zooals ook Ds. Zwier's artikelen het nu weer zeer duidelijk toonen, dat men eigenlijk zelf niet goed verstaat, waarover het gaat. Men heeft geen heldere voorstelling, geen scherp belijnd begrip van hetgeen men "gemeene gratie" noemt. Daaruit alleen is het te verklaren, dat men geen bevredigende term kan vinden, om deze leer aan te duiden.

Daaruit komt het ook voort, dat men niet zeggen kan: zoo iemand de algemeene genade loochent, leert hij de particuliere genade.

Goed verstaan: in den grond der zaak is dit wel het geval. Wie die algemeene genade loochent leert, dat de genade particulier is. Wie de particuliere genade loochent, leert de algemeene genade. Wie de algemeene genade handhaaft, loochent de particuliere genade. Wie de particuliere handhaaft, loochent de algemeene genade.

Zoo is het in de grond der zaak.

Zoo moest het ook zijn in de kerken.

Dat het werkelijk zoo is en niet anders kan, dat deze beginselen doorwerken, is wel gebleken op de Kalamazoosche Synode van 1924. Daar is men, door de poging om toch te handhaven, dat er gemeene genade is, door de kracht van het doorwerken van het beginsel van het randje van het terrein der Gereformeerde afgedrongen en afgegleden in den afgrond van het Arminianisme. En in dien afgrond zit men nu nog altijd te knoeien met de poging om te bewijzen, dat men op de hoogten van het Gereformeerde terrein is gebleven. Uit deze wanhopige poging is ook Zwier's geknoei met Schrift en belijdenis te verklaren, zooals we in de toekomst hopen aan te toonen.

Maar ofschoon het in den grond der zaak zoo is, en ofschoon het in het bewuste belijden der Gereformeerde Kerken ook alzoo moest zijn, daarom is dit laatste nog niet het geval. Dit is wel zeer duidelijk uit het "eerste punt". Daarin leert men immers, dat ofschoon Gods genade particulier is, zij ook algemeen is, ofschoon de Heere alleen Zijne uitverkorenen wil zaligen, Hij toch ook die zaligheid in Zijne gunst aan alle menschen welmeenend aanbiedt en ernstiglijk hun heil zoekt.

En daarom zegt het niet veel, wanneer iemand zegt, dat hij de gemeene gratie loochent of ook niet loochent. De vraag is maar: welken inhoud geeft hij aan den term "gemeene gratie"? *Wat* loochent hij nu eigenlijk? Of wat handhaaft hij?

In de tweede plaats, en in nauw verband met het feit, dat de term "gemeene gratie" geen welomschreven inhoud heeft, staat ook dit, dat geen Gereformeerde Kerk in de wereld, behalve de Christelijke Gereformeerde ten onzent, deze leer tot een dogma heeft geijkt en officieel heeft aangenomen en opgenomen in hare belijdenis.

Dat de Drie Formulieren van eenigheid haar zouden leeren, poogt men wel te bewijzen. Maar de armoedigheid van deze poging zelf is wel het sterkste bewijs van het tegendeel. Zeker, onze belijdenisschriften handhaven de leer der "overblijfselen", natuurlijk licht en wat dies meer zij. Hierover zijn we het allen eens. Maar waar spreken de Gereformeerde Symbolen van een gunst of genade over de verworpenen? Waar spreken ze er van, dat de "overblijfselen" een bewijs zijn van eene "gunstige gezindheid Gods" jegens alle menschen? Waar leert onze belijdenis, dat de prediking des Evangelies een welgemeend en gunstig aanbod van zaligheid is van Gods wege ook aan degenen,

die niet zalig worden? Waar leeren onze symbolen, dat er een genadige werking des Geestes is, waardoor de zonde in den mensch gestuit wordt, buiten de wedergeboorte om? Nergens. Maar wel leeren onze belijdenisschriften heel duidelijk en met zooveel woorden, dat het Remonstrantsch is, om het licht der natuur gemeene genade te noemen!

Het staat er dus, wat onze belijdenisschriften betreft, voor de voorstanders der gemeene gratie maar heel slecht voor!

En buiten die officieele belijdenisschriften is er slechts één kerkengroep, die er een officieel dogma der gemeene gratie op na houdt, en dat is de Christelijke Gereformeerde.

De Nederlandsche Gereformeerde Kerken hebben zulk een dogma niet. Daar is de "gemeene gratie" nog altijd een "gangbare meening". En (en dit mag ons tot blijdschap stemmen) die meening is thans lang zoo gangbaar niet meer, als ze, zeg, tien jaren geleden was. Wel hebben hier en daar stemmen zich laten hooren, die wilden, dat men toch in Nederland bij de synode van Kalamazoo zou gaan staan. Ik twijfel er niet aan, of mannen als Dr. Hepp zouden wel bereid zijn, zouden niets liever willen, dan dat de "Drie Punten" ook door de Gereformeerde Kerken werden aanvaard en tot dogma werden geijkt. Maar daarmee is dit nog niet geschied. En is er overvloedig grond voor de bewering, dat de Drie Punten der Kalamazoosche Synode er op een Nederlandsche Synode niet zouden doorgaan.

Hiermee is wel duidelijk geworden, waarom wij konden schrijven, dat Dr. Schilder wel de "gemeene gratie" handhaaft,, en dat daarmede toch het laatste woord niet gezegd is.

Want ik ben overtuigd, dat Dr. Schilder op twee zeer gewichtige punten verschilt van de "gangbare meening" der gemeene gratie en van de voorstelling ten onzent door de Christelijke Gereformeerde Kerken aangenomen.

En ofschoon hij de "gemeene gratie" handhaaft, geeft hij juist door dit verschil den doodsteek aan die "gangbare meening" en aan de leer der Drie Punten. Indien we hier verkeerd oordeelen, Dr. Schilder krijgt ons schrijven wel onder de oogen, en we willen gaarne gecorrigeerd worden. Het is ons er heelemaal niet om te doen, hem verkeerd voor te stellen.

Welke die twee punten zijn?

In de eerste plaats ontkent, naar mijn oordeel, Dr. Schilder de leer in het eerste punt aangenomen, dat er namelijk jegens de verworpen goddeloozen in God *een gunstige gezindheid* zou zijn.

Wat hiervoor door hem in de plaats zou worden gesteld, werd m.i. niet duidelijk uitgesproken, maar feit is, dat hij dit niet aanvaardt.

En dit betreft eigenlijk het voornaamste punt, het hoofdpunt van heel de theorie der gemeene gratie, met name, zooals deze door de Kalamazoosche Synode werd aangenomen. Men schijnt dat in Nederland niet zoo te bezien. Het is duidelijk, dat men althans nog van "gemeene gratie" wil spreken, ook als men deze "genade" of gunstige gezindheid in God jegens de verworpen goddeloozen loochent. En schreef niet Dr. Poppen in de *Soester Kerkbode*, dat, ofschoon Dr. Schilder en anderen van deze gunstige gezindheid niets wilden weten, allen het toch over het bestaan van de "overblijfselen" eens waren en dus in hoofdzaak overeenstemden? Voor ons echter is dit juist het hoofdpunt. Over het bestaan der "overblijfselen" zijn we het allen eens. Voor ons hangt alles juist af van de vraag, of de verworpen goddelooze in dit leven voorwerp is van Gods genade of gunst in den eigenlijken zin des woords, of hij de "gaven" en middelen, zijn tegenwoordig bestaan en alles, wat daarmee verband houdt, ontvangt uit Goddelijke genade over hem, omdat God nog in gunst op hem terneer ziet, ja dan neen. Deze vraag beslist voor ons juist heel de beschouwing aangaande deze overblijfselen. Dit is het eigenlijke "puntje" van het eerste punt der Kalamazoosche Synode. Loochent Dr. schilder dit, dan geeft hij naar onze overtuiging daarmee den doodsteek aan het eerste punt en tevens aan de gangbare meening der gemeene gratie.

Ons oordeel, dat Dr. Schilder dit metterdaad loochent, is gemotiveerd door de volgende overwegingen.

1. Zijn kennelijke instemming met het schrijven van Dr. Greydanus over deze kwestie in *De Reformatie*, waarvan we een groot gedeelte in ons blad overnamen. De lezers zullen zich herinneren, dat Dr. Greydanus schreef over de vraag of de dingen van dit tijdelijke leven, bezien in het licht van Gods eeuwigen raad en de eeuwige bestemming der verworpenen, eigenlijk wel genade kunnen worden genoemd. Dat die "gaven" onverdiend zijn, stemde hij toe. Maar vragenderwijze deed hij duidelijk uitkomen, dat hiermee de vraag of deze tijdelijke gaven nu ook "genade" zijn te noemen, niet beslist is. En ofschoon hij slechts vragenderwijze schreef, gaven de vragen toch niet onduidelijk te kennen, dat hij zelf in ontkennenden zin zou antwoorden op die vraag. Ik schrijf ongetwijfeld in naam onzer lezers zonder uitzondering (ik bedoel onze Protestantsche Gereformeerde lezers), wanneer ik zeg, dat het schrijven van Dr. Greydanus naar ons hart was. Wel gaan wij verder. We geven niet slechts een *ontkennend* antwoord op de vraag, of de dingen des tegenwoordigen levens voor den goddelooze genade Gods zijn te noemen, maar ook een positief antwoord op de vraag, wat ze wel te noemen zijn. Maar dat neemt niet weg, dat Dr. Greydanus naar ons hart schreef en zeer ons respect heeft gewonnen. Hij schreef waarlijk niet naar het hart van de leeraars der Drie Punten. En Ds. Zwier moet waarlijk niet den indruk geven, dat hij zich ook over dat schrijven heeft verheugd.

Welnu, het is uit enkele verwijzingen van Dr. Schil-

der naar dit schrijven van Dr. Greydanus wel duidelijk geworden, dat hij er mee instemt. Uit alles, wat we lezen, blijkt wel, dat er veel samenwerking en overeenstemming op cardinale punten is tusschen de beide hoogleeraren te Kampen. Herhaaldelijk beroept Dr. Schilder zich op Dr. Greydanus als exegeet. Herhaaldelijk betuigt hij zijn instemming met de gevoelens van den laatste. Ik verblijd mij hierover en verwacht van deze samenwerking en overeenstemming veel goeds.

2. In een korte noot in Persschouw bij een aangehaald artikel van Dr. Poppen in de Soester Kerkbode, ('k acht het niet noodig om 't nummer van *De Reformatie* op te zoeken en letterlijk aan te halen), schreef Dr. Schilder, dat hij wel eenige critiek had op het eerste der Kalamazoosche punten. En deze critiek betrof juist de "gunstige gezindheid Gods" in dat punt genoemd.

3. Dr. Schilder schreef zelf letterlijk het volgende (Het gaat over Mattheus 5:45 en tegen Dr. Hepp, die geschreven had: "zonneschijn en regen zijn toch onverdiende GAVE en geen BEVEL afkomstig uit het werkverbond?" Daarop schreef Dr. Schilder:)

> "Over zooveel theologische gemakkelijkheid behoeft men niet lang te praten. Vooreerst is dit geargumenteer slechts zinvol, als men zich de meening opdringt, dat ik de onnoozelheid had te beweren, dat alles, wat in de wereld is, 'bevel' is, en dat ik 'de gemeene gratie' zou hebben herleid tot 'bevel'. Maar in het artikeltje 'Hoe Prof. Hepp citeert' heb ik in dit nummer daarvan al het noodige gezegd. Overigens gaat het heele geval mij voorbij. Regen en zonneschijn zijn geen gaven van gratie, die pas daarna verplichtingen meebrengen. Omdat God een verplichting voor ons heeft, omdat hij de geschiedenis niet heeft afgebroken, en ons niet werkeloos laat, ook de goddeloozen niet, daarom laat Hij regenen en doet Hij de zon schijnen. De kwestie is door mij op bl. 287, 'Hemel' en elders, zoo gesteld, dat het werkmateriaal (en daar behoort regen en zonneschijn ook toe), niet los te maken zijn van de werkopdracht; men mag ze niet 'op zichzelf' bezien, niet los maken van 'den beginne' en van Gods doel (Spr. 16:4). De vraag of niet voor den ontvanger van regen en zonneschijn deze gaven onverdiend zijn, behoef ik niet te stellen, want dat zal niemand hebben ontkend, ik zelf allerminst. Maar Prof. Greydanus merkte reeds op, dat het begrip 'genade' nog wel iets meer inhoudt dan 'niet verdiend' ".

De lezer lette er op, dat de tekst in Spr. 16:4 de bekende uitspraak der Heilige Schrift bevat, die ons leert, dat de Heere alle dingen heeft gemaakt om Zijns Zelfs wille, ook den goddelooze tot den dag des kwaads. Zoodra we nu de "gaven" van dit tijdelijke bestaan niet opzichzelf beschouwen, maar in het licht van dat doel Gods, zal het zeker wel moeilijk zijn om staande te houden, dat er in God voor dit leven jegens den goddelooze een gunstige gezindheid of genade is en dat Hij den goddelooze met die tijdelijke dingen bedoelt te *zegenen*, zegenen nu genomen in den eigenlijken zin en niet in den zin van "succes".

We halen hier ook nog het volgende van Dr. Schilder's hand aan:

> "Over Matth. 5:45 sprak ik reeds verleden week. Laatste bewijs van Prof. Hepp voor de gemeene gratie à la Hepp: Hand. 14:17. Hij zegt: 'wanneer God Zich aan de heidenen niet onbetuigd heeft gelaten door hun te geven regen en vruchtbare tijden en hun harten te vervullen met SPIJS en VROOLIJKHEID (Hand. 14:17), zijn dit toch GIFTEN, maar geen geboden!' Het uitsroepsteeken is authentiek. Verleden week heb ik het noodige er al van gezegd; geen mensch denkt er aan, spijs en vroolijkheid tot geboden te maken; men moet aan de V.U. maar liever geen stellingen meer tegen deze imaginaire bewering poneeren bij promoties, opdat de wetenschappelijke ernst op dit punt weerkeere bij die gelegenheden. Maar voor de dogmatische aanwending van deze en dergelijke Schrifttuurplaatsen verwijs ik maar weer naar de uitnemende artikelen, die Prof. Greydanus in ons blad wijdde aan de spijze en vroolijkheid van Farao en anderen. Ook het hart van den antichrist zal God vervullen met spijs en vroolijkheid. Maar wat zegt dit voor het probleem, waarover de discussie loopt? Zeker niet, wat Prof. Hepp als axioma poneert, dat Gods gaven den RECHTSGROND vormen van de eischen (91); een bewering, die ik niet graag overnemen zou, en die ik hoop te weerspreken, mijn leven lang".

De lezer lette hier weer op de verwijzing naar de artikelen van Dr. Greydanus, die op dit punt de volle instemming hebben van Dr. Schilder. De spijs en vroolijkheid, die God aan Farao gaf, en ook geven zal aan den antichrist, zijn, volgens de blijkbare bedoeling van bovenstaande, geen bewijs van Gods "genade" en "gunstige gezindheid" jegens hen. Ik geloof, dat ik hier geen gevaar loopt om Dr. Schilder verkeerd te interpreteeren.

We willen hier ook nog het volgende aanhalen ten bewijze, dat Dr. Schilder verschilt van de voorstelling, dat God Zijn gunstige gezindheid betoont jegens

goddeloozen en verworpenen in de "gaven" dezes tegenwoordigen levens:

> "Wat Prof. Hepp aanziet voor Biblicisme is soms niets anders dan een poging tot Schriftbewijs, die hem methodisch niet juist dunkt. Laat ons niet vergeten, dat het verkeerde van die methode niet alleen aanwezig kan zijn bij diegenen, die tegen een overheerschende meening willen ingaan, doch ook bij hen, die voor een overgeleverde meening (van jonger of ouder datum) strijden. Met andere woorden: dat, indien Prof. Hepp anderen van biblicistische argumentatie beschuldigt, hij er zelf niet aan ontkomt. De vraag, wat Gods gezindheid is bij het uitreiken van levensgoederen, is in Hand. 14:17 zeker niet in Prof. Hepps zin beantwoord. Gaat het niet over het zichzelf niet onbetuigd willen laten van God? En over het laten wandelen van menschen in hunne wegen?"

Hier mag ook Ds. Zwier op letten, zoo hij er belang in stelt om zijne verklaringen der Schrift te vergelijken met die van anderen, van wie hij zelf getuigt, dat ze zeker wel meer dan een kwart onsje verstand hebben.

Eindelijk nog dit van Dr. Schilder:

> "Verleden week wees ik op de door mij voorgestane zienswijze, die spijs en drank, regen en zonneschijn, ziet o.m. als het materiaal, dat God ons uitreikt, opdat we er mee zouden werken in de wereld. Wie zich dat herinnert, haalt zijn schouders op als Prof. Hepp vraagt: waren die spijs en drank, was het licht der natuur nu 'bevel' of 'gave'? Op zijn vraag: zijn die goede gaven nu genade of niet? antwoord ik: redeneer niet biblicistisch, en lees voorts, wat Prof. Greydanus schreef: de dogmatiek moet immers volgens u op de exegese rusten?"

Metterdaad mag de methode van exegetiseeren, die de voorstanders der gemeene gratie aanwenden, met den naam van "biblicisme" bestempeld worden. Een sterk voorbeeld van zulk een verkeerde methode van Schriftuitlegging levert ons Dr. Zwier in zijne artikelen. Maar hij behoeft het van mij thans niet aan te nemen. Wat Dr.Schilder hier schrijft is letterlijk op hem van toepassing: "Op zijn vraag: zijn die goede gaven genade of niet? antwoord ik: redeneer niet biblicistisch, en lees voorts, wat Prof. Greydanus schreef: de dogmatiek moet immers op de exegese rusten?"

Het zal uit dit alles wel genoegzaam duidelijk zijn, dat Dr. Schilder volstrekt niets wil weten van eene gunstige gezindheid Gods jegens goddeloozen en verworpenen.

Dat hij hiermede den doodsteek geeft aan de "gangbare leer" der gemeene gratie, zooals ze door de synode van 1924 werd aangenomen, kan niet wel door iemand worden ontkend, *least of all* door Ds. Zwier en de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent. Daarvoor staat er veel te veel zwart op wit.

Lees b. v. wat op p. 124 Acta Synodi, 1924 te vinden is:

> "Er zijn echter drie punten, waarover, naar het oordeel uwer Commissie de Synode zich meer speciaal dient uit te spreken, n. l.
>
> (1) De gunstige gezindheid Gods jegens alle menschen en niet alleen jegens de uitverkorenen. *Dit punt acht uwe Commissie van centrale beteekenis* in de kwestie, die thans zooveel onrust in de kerken veroorzaakt. *De twee volgende hangen daarmee ten nauwste samen en zijn er zelfs meer of min in begrepen*". (Ik onderstreep, H.H.).

Sterker kon het niet wel worden gezegd. Het eerste punt is het hart der zaak, is van centrale beteekenis; de andere punten zijn er meer of min in begrepen. Wie loochent, dat er eene gunstige gezindheid Gods jegens alle menschen is, met name jegens de goddelooze verworpenen, tast de Kalamazoosche leer in haar centrum, in haar hartader aan, geeft haar den genadeslag. En dit geldt niet alleen het eerste punt, maar ook de beide anderen. Deze laatste zijn er immers ten nauwste aan verbonden, zijn er in begrepen.

Wij zijn het hier altijd mee eens geweest. We hebben het altijd zoo voorgesteld, dat het eerste punt het hart is van de Kalamazoosche dwalingen. De Christelijke Gereformeerde leiders hebben er denzelfden kijk op.

Maar hieruit volgen dan ook twee dingen:

In de eerste plaats, dat beide Dr. Greydanus en Dr. Schilder *in principe* verschillen van de Kalamazoosche leer der Drie Punten.

In de tweede plaats, dat de Synode van Kalamazoo ook de voorstelling der beide Kamper hoogleeraren heeft veroordeeld in 1924.

Dit staat bij mij vast.

Dit mag ook nog blijken uit het volgende:

Nadat de synodale commissie enkele uitspraken in 1918 door ondergeteekende geschreven, waarin hij verklaarde, dat het in het licht der Schrift en Belijdenis ondenkbaar is, dat God genadig is, gunstig gezind is

jegens de verworpen goddeloozen, oordeelt zij (de commissie):

> "Deze uitspraken acht uwe Commissie *in strijd* te zijn met de Heilige Schrift en de Belijdenisschriften, daar volgens Schrift en Confessie het vaststaat, dat God gunstig gezind is en genade bewijst aan hen, die de Schrift bestempelt als 'goddeloozen' en 'onrechtvaardigen', waaronder natuurlijk ook de verworpenen begrepen zijn".

En dan haalt de Commissie dezelfde teksten aan, die ook door Prof. Hepp worden aangevoerd en door Dr. Schilder worden bestreden als bewijs, dat God gunstig gezind is jegens de goddeloozen. (Hand. 14:17; Matth. 5:45 etc.). Ook op die commissie en op de synode, die haar advies opvolgde, is het woord van Dr. Schilder ten volle van toepassing: Redeneer niet biblicistisch, en lees voorts, wat Prof. Greydanus schreef! . . . .

En laten de Christelijke Gereformeerde voorstanders der gemeene gratie ten onzent er nu geen doekjes om winden. Laten ze zich nu toch niet in alle bochten wringen, om duidelijk te maken, dat ze het toch eigenlijk in den grond eens zijn met de beide hoogleeraren van Kampen!

De verleiding is wel sterk, dat begrijp ik.

Het is veel gemakkelijker om eigen broeders uit de kerk te werpen, dan met "hooggeleerden" van Nederland een lans te kruisen.

Maar feit is dit:

In principe heeft de Christelijke Gereformeerde Kerk ten onzent ook Dr. Schilder en Dr. Greydanus veroordeeld. Verkondigden ze hier, wat ze in den laatsten tijd in Nederland schreven, ze werden uitgeworpen!

Wie meent, dat ik hier teveel zeg, toone het aan met de stukken! H. H.

---

### ANNOUNCEMENT

The Protestant Ref. Churches of Western Michigan hope to celebrate the **14th Annual Field Day** July 4 at Brown's Grove near Jamestown, (same place as last year).

Refreshments, including Coffee can be obtained at the Canteen on the grounds. Please bring your own cups and containers.

There will be plenty of games for young and old.

We will have two speakers. In the afternoon Rev. H. De Wolf will speak in the Holland language at 1:30 and Rev. H. Hoeksema will speak in the English language at 3:00. Collection for the Standard Bearer.

Everybody Welcome! The Committee.

## De Levende God En Des Zondaars Ellende

III.

Zoo is dan het vreeselijke van den toestand des zondaars in deze wereld uitgedrukt in de woorden, dat God van hem blijft eischen, wat hij niet kan doen. Hij ontvangt zijn bestaan van God. Hij ontvangt van God al het werkmateriaal, waarmee hij geroepen is Voor God te werken. Hij ontvangt verstand en wil, de "overblijfselen" van natuurlijk licht, talent en bekwaamheid. Hij weet wie God is en dat hij moet worden gediend en geprezen. Hij kent het onderscheid tusschen goed en kwaad. Hij ontvangt ook zijn positie in deze wereld en alle middelen, die tot zijn levenstaak van noode zijn. Hij ontvangt regen en zonneschijn, spijs en vroolijkheid, want God laat zich niet onbetuigd. Hij heeft vrouw en kind, have en huis, geld en goed. Hij heerscht over de aardsche schepping tot op zekere hoogte. Hij staat als verantwoordelijk werkman in Gods werkplaats, en staat voor den eisch Gods, om Zijn Heer lief te hebben met zijn gansche hart, heel zijn levensbestaan en al de middelen en talenten, die God Hem schenkt. Dat is en blijft zijne roeping. En hij kan daar niet aan ontkomen. Hij moet in Gods werkplaats zich bewegen, hij moet met Gods gaven en middelen werken, hij moet werken en hij werkt ook, heel zijn leven lang; en hij moet met alle dingen den Heere zijn God liefhebben en dienen. Hij moet dit zelfs ook nu de schepping den last van den vloek Gods torst. En hij kan het niet. Want hij is ganschelijk onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. Geneigd is hij van nature om God en den naaste te haten. Principieel doet hij alles verkeerd en maakt hij dagelijks zijn schuld meerder. En toch doet God den mensch geen onrecht, als Hij in Zijne wet van hem eischt, wat hij niet kan doen, want God heeft den mensch alzoo geschapen, dat hij dit konde doen, maar deze heeft zichzelven en al zijne nakomelingen van al deze gaven beroofd!

Maar nu komt de Catechismus met een tweede vraag, die evenals de vorige kan worden bezien als eene poging om te ontkomen aan den levenden God. De eerste vraag was: doet God den mensch geen onrecht, als Hij bij het "gemeen mandaat" blijft, daar de mensch het niet kan nakomen? Eigenlijk was dit een poging van den zondigen mensch om aan God te ontkomen. De zondaar wil zichzelven handhaven tegenover God. Hij wil van God af. God, de levende God, is zijn schrikbeeld. Gods recht achtervolgt hem. En inplaats van te verstaan, dat zijne zaligheid alleen te vinden is in den weg van God recht, van zich naar dat recht te schikken en weder te keeren tot den levenden God, tast hij liever dat recht aan. Indien het maar duidelijk kan gemaakt, dat God geen recht heeft om hem eischen te stellen, die hij niet kan vervullen, meent

hij zich veilig te kunnen wanen. Maar die poging werd door den Catechismus afgewezen. Doch nu komt dezelfde zondaar, uit principieel dezelfde overweging gedrongen, met een tweede, gelijksoortige vraag. Laat het dan naar 't zuiverst recht zijn, dat God blijft eischen, wat hij niet kan doen, indien hij maar van de straf op de ongehoorzaamheid en afval van den levenden God kan afkomen. Dan is het hem ook goed. Wil God zulke ongehoorzaamheid en afval ongestraft laten? Is er hier geen uitweg, geen ontkoming aan God? Er ligt in deze vraag een heel gewone en algemeene houding van den zondaar uitgedrukt. De droefheid der wereld uit zich hier. Over de zonde als zonde is er geen droefheid. Dat men tegenover God staat, Zijn eer aanrandt, Zijne wet schendt, is geen oorzaak van smart. De zonde heeft de natuurlijke mensch lief. Maar het blijft nu eenmaal een feit, dat de bezoldiging der zonde de dood is. En voor die bezoldiging, voor de straffende hand van den Zichzelf wrekenden God, is de zondaar bevreesd. Kan hij maar van de straf afkomen, dan zal hij met en in de zonde vrede kunnen hebben, zoo beeldt hij zichzelven in.

Hierop nu antwoordt de Catechismus, dat God zich over het doen van den zondaar, die in Gods werkplaats en met Gods gaven en middelen zich tegen God keert, om zichzelven den satan en de ongerechtigheid dienstbaar te stellen, schrikkelijk vertoornt, en dat Hij deze rebellie tijdelijk en eeuwiglijk met Zijn vloek treft. Hij wil de zonde, aangeborene en werkelijke, tijdelijk en eeuwiglijk straffen door een rechtvaardig oordeel, gelijk geschreven is: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.

We mogen hier zeker in de eerste plaats wel opmerken, dat dit antwoord van den Catechismus, in verband met het vorige, niet het antwoord is en kan zijn van de voorstanders der gemeene gratie. Zij toch meenen, dat het loutere goedheid, algemeene gunst of genade Gods is, wanneer Hij aan den goddeloozen mensch zijne gaven en talenten en middelen uitdeelt, wanneer Hij hem regen en zonneschijn schenkt, wanneer Hij zijn hart vervult met spijs en vroolijkheid. En ook als die mensch al die gaven en krachten en middelen besteedt in den dienst der zonde en des satans, ziet God nog in gunst op hem terneder. God vertoornt zich niet zoo schrikkelijk, als de Catechismus het uitdrukt. Hij vervloekt niet den zondaar in dit tijdelijke leven. Het tegenovergestelde is waar. Gods toorn komt straks tot openbaring, thans is alles, wat we in de wereld waarnemen een bewijs van Gods gunstige gezindheid over den verworpen goddelooze. Hij vervloekt straks wel, na den dood, na den oordeelsdag, naar thans zegent Hij allen zonder onderscheid. Van den vreeselijken toestand van den goddelooze in dit leven, van zijn hopelooze positie voor het aangezicht van den levenden God, van den schrikkelijken, brandenden toorn Gods tegenover den gevallen mensch en van Gods vloek, die den goddelooze achtervolgt tot in het graf, ziet de gemeene gratie mensch niets. En daar hij wel verstaat, dat hij door die leer toch in lijnrechte tegenspraak komt met de duidelijke leer van den Catechismus in deze Zondagsafdeeling, zoowel als met de heldere leer der Schrift, begaat hij de dwaasheid om Gods vloek *en* Zijn zegen tezamen in het huis des goddeloozen te doen wonen, om den goddelooze tegelijk het voorwerp van Gods brandenden en schrikkelijken toorn *en* van Zijn gunst te doen zijn. En deze dwaasheid heeft men verheven tot een centraal punt in de belijdenis der Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent!

God vertoornt zich echter schrikkelijk. Zoo staat de waarheid. We moeten Gods toorn niet vergelijken bij den toorn des menschen. Bij den mensch is de toorn dikwijls niet anders dan een opwelling van verontwaardiging, het zij dan terecht of ten onrechte. Toorn ontvlamt bij den mensch en is ook spoedig uitgebrand. Hoe feller de toorn, hoe sneller ze gewoonlijk bekoelt. Zoo is het echter bij den Heere onzen God niet. Er is bij Hem geen momenteele opwelling. Bij Hem is geene verandering noch schaduw van omkeering. Dit geldt ook van Zijn toorn. Zijn toorn is geen oplaaiïng van een hartstocht. Hij is onveranderlijk, eeuwig. Er is in dien toorn geen toenemen en afnemen, geen opvlamming en uitdooving. Hij is altijd gelijk. God toornt met geheel Zijn Wezen. Zijn toorn is daarom altoos schrikkelijk. Bovendien is Zijn toorn altijd rechtvaardig en heilig. In Gods heiligheid is Zijn toorn eigenlijk geworteld. Uit die heiligheid komt hij op. Van die heiligheid is hij een openbaring. God is de Heilige. Hij is de geheel Eenige en de "geheel Andere", ook in dit opzicht, dat Hij Zichzelven is toegewijd en Zichzelven zoekt. Want Hij is God en de alleen Goede. Zijns is *het* koninkrijk, en *de* kracht, en *de* heerlijkheid eeuwiglijk. Daarom wil Hij Zichzelven ook door het schepsel als zoodanig erkend hebben. Hij zoekt Zijn eigen eer. Welnu, de zonde is hiervan juist de ontkenning. Ze trapt Gods eer tegen den grond. Ze tast Gods Naam aan. Ze ontkent dat God alleen goed is. Ze wil God niet als God. Ze kent Hem wel en weet, dat Hij gediend en geprezen moet worden, maar ze keert zich moedwillig van Hem af, tegen Hem. Ze heft de gebalde vuist der rebellie en der vijandschap in Zijn aangezicht op. Ze zit aan Gods tafel en eet Gods brood en drinkt Gods water en maakt zich vroolijk met Gods wijn en lacht Hem in Zijn aangezicht uit. Ze werkt in Gods werkplaats, met Gods krachten en Gods middelen en doet alsof God er niet is, spreekt het openlijk uit: Er is geen God! Ze ontvangt Zijn Woord en verdraait het, spreekt het tegen, maakt God tot een leugenaar. Ze ziet Gods licht en haat het om de duisternis lief te hebben. Ze weigert het Woord, dat vleesch werd, aan te nemen, vermoordt Hem aan het kruis. Dat is de zonde en haar doen. Zoo doet de goddelooze, van God afgevallen

mensch dagelijks, ook nog als ge hem in zijn mooist "gemeene gratie-kleed" steekt. En zoo *is* hij, door den oorspronkelijken val in de zonde, in zijn natuur, zijn verstand en wil, zijn aard, zijn hart, voor God. Daarom wordt hij geboren als een kind des toorns; en daarom wordt hij al meer het voorwerp van dien toorn door zijn dadelijke zonde. Want de toorn Gods is de constante, eeuwige, volkomen rechtvaardige actie van Gods heiligheid, van den Zichzelven als 't hoogste Goed kennenden, als God handhavenden, Zijn eigen eer zoekenden God, tegenover dien God ontkennenden, Zijn Naam versmadenden, Zijn eer vertrappenden zondaar!

God vertoornt Zich schrikkelijk! Dat wil zeggen, dat de zondaar het altijd en eeuwiglijk en overal en in alles met een toornend, een schrikkelijk zich vertoornend God te doen heeft! Dat is zijne ellende! Stel u de zaak toch goed voor en denk u haar in al haar vreeselijke werkelijkheid in!

Och, wij zijn zoo geneigd, als we spreken van den Zich zoo schrikkelijk vertoornenden God, om Hem ergens in den hemel, of misschien heel ver weg, buiten de schepping te denken. Daar, in die heel-ver-wegge hemel zit God Zich dan te ergeren over wat de zondige mensch doet met "al Zijn goede gaven". Die verwegge God wil dan nog wel, dat die goddelooze mensch het een poosje goed heeft in de wereld, maar Hij toornt toch over zijn ongerechtigheid. En straks, heel-ver-af zal God ook openbaren, dat Hij Zich vertoornt. Er komt een dag der afrekening, een dag des oordeels. En dan zal die heel-ver-wegge God nabij komen, en zullen we het allen opeens met Hem te doen krijgen en zal Hij den goddelooze verdoemen en vervloeken en hem in Zijn schrikkelijken toorn verstooten tot in de hel. Maar hier, nu God zoo heel-ver-weg is, en het oordeel zoo heel ver af is, is het leven nogal dragelijk en vol van "gemeene gratie".

Doch zoo is de werkelijkheid niet! Zoo spreekt de Catechismus niet. En zoo is zeker de voorstelling der heilige Schrift niet. God vertoornt Zich schrikkelijk over de zonde en wil die straffen, eeuwiglijk, maar ook *tijdelijk*. De toorn Gods wordt nu, aldoor, door al de eeuwen heen, van den hemel geopenbaard over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden. En meen nu weer niet, dat als God den goddeloozen zondaar straft ook in dit tijdelijke leven, dat Hij dit dan zoo nu en dan eens komt doen. Over het algemeen laat Hij in dit tijdelijke leven de zonde maar ongestraft gaan; straks komt het immers wel terecht, zoo meenen we dan. Maar zoo nu en dan wordt het toch een beetje te erg, en komt God eens een keertje de zonde te straffen. Dan komen er bijzondere oordeelen, bijzondere bezoekingen, pestilentiën, oorlogen, "depressions", hongersnooden en wat dies meer zij, en dit zijn dan die tijdelijke straffen, waarvan de Catechismus spreekt. Maar hoe aardsch, Deistisch, Pelagiaansch denken we dan toch van den levenden God! Zeker, er zijn bijzondere oordeelen, waarmee God de wereld bezoekt, en waarin Hij de aandacht ook zelfs van die goddelooze wereld er op vestigt, dat Hij regeert en Zich over de zonde vertoornt en haar straft. Maar dit wil toch niet zeggen, dat de zondaar overigens met Zijne straffende hand niets te doen heeft. Integendeel, als de Catechismus zegt, dat God de zonde door een rechtvaardig oordeel *tijdelijk* en eeuwiglijk straft in Zijn toorn, dan moet ge wel verstaan, dat dit wil zeggen, dat evenals God zich onophoudelijk met een schrikkelijken toorn vertoornt over den zondaar, zoo vervloekt Hij ook dien zondaar met een voortdurenden vloek. En die toornenden en vervloekenden God zit niet ergens op Olympus de dingen aan te zien, is geen afgod, maar is de levende, alomtegenwoordigende God, die in alle dingen is, en overal en in elk moment van uw bestaan Zich doet gelden. Daarom zit die toorn en die vloek Gods in alles. Daarom straft God den goddelooze aldoor. Die toorn zit in zijn eigen bestaan, in zijn lichaam en ziel en werkt daar aldoor; die toorn zit in alles, wat hij ontvangt, in het brood, dat hij eet en het water, dat hij drinkt. Die toorn zit in gezondheid en krankheid, in leven en in dood. God, de levende God, de Zich over alle zonde schrikkelijk vertoornenden God is niet ver weg in den hemel en ver af in den tijd; Hij is nabij; Hij weet mijn zitten en mijn opstaan; Hij omringt mij van alle zijden; Hij achtervolgt mij overal; waar ik mij ook keer of wende, daar is die schrikkelijk Zich vertoornenden God. Hij straft den zondaar in den tijd. Hij vloekt hem in al zijn doen en laten. Hij perst hem van alle kanten. Hij maakt hem steeds ellendiger, steeds liederlijker. Hij bereidt hem aldoor voor het eeuwig verderf voor. Hij zet hem op gladde plaatsen. Hij stort hem in eeuwige verwoestingen. God, de levende God, de Zichzelven handhavenden God is het schrikbeeld, is de ellende van den goddeloozen mensch!

Want evenals God voor den rechtvaardige het hoogste Goed is, het eenig Goed, zoo is Hij voor den goddelooze, die ver van hem de weelde zoekt, de oorzaak van zijn ellende. Nooit, tot in der eeuwigheid niet, zal een schepsel het kunnen zeggen, dat hij God verachtte en dat het hem welging. Nergens zal het schepsel een plekje vinden, waar hij ongestraft ook maar voor één moment God kan verachten. God handhaaft aldoor en overal Zichzelven en maakt den zondaar ellendig!

(wordt vervolgd)

H. H.

---

We can have no power from Christ unless we live in a persuasion that we have none of our own. John Owen.

# Zie, Een Zaaier

Het is een ontzettende gedachte, dat de dingen van het Koninkrijk Gods dagelijks geschieden door gelijkenissen. Ontzettend, want duizenden zien die dingen in hun geschieden doch bemerken het niet; duizenden hooren die dingen, doch verstaan ze niet.

Gindsche boer verzorgt zorgvuldiglijk zijn land en maakt het gereed voor de zaaiing. Het land cultiveerde hij, zoodat de donkere aarde zacht werd en, als 't ware, roept en verlangt naar het zaaigraan. Straks loopt hij heen en weder over de zachte akker en strooit het graan met kwistige hand. Eén deel valt bij den weg; één deel valt op de steenachtige aarde; één deel valt in de doornen; en één deel valt in de goede, zachte aarde. Die boer ziet en weet, dat de vogeltjes het eerste deel wegpikken, dat hoewel het graan in de steenachtige plaatsen spoedig opgaat, toch geen oogst is te verwachten van die plekken. Hij weet dat de zon die lange, dunne halmen spoedig verschroeien zal. Ook weet hij bij ondervinding, dat het deel hetwelk in de doornen viel, straks verstikt wordt. Zijn oog, echter, is op het deel, dat in de goede aarde viel. Hij zal het u in geuren en kleuren vertellen bij het wegsterven van den zomer hoe zijn akker graan 30, 60 of 100 voud gedragen heeft. Zijn akker voldroeg vrucht en met innerlijk welgevallen staat hij bij zijn "graneries" in den hefst en verlustigt zich in de hoopen goudgeel graan.

En diezelfde boer verbrandde het kaf met vuur.

Doch wat die boer, met duizende andere boeren, niet verstaan heeft is, dat God de dingen van Zijn Koninkrijk deed geschieden door middel van land en vogel, aarde en doornen, graan en steenen, vuur en zonnegloren.

Jezus zeide: Zie, een zaaier ging uit om te zaaien. En Hij, Die op aarde Goddelijke antwoorden gaf, preekte Zijn preek over de zaaier en zijn zaad.

Als straks de Heere riep aan het einde van Zijn preek: Wie ooren heeft om te hooren, die hoore! komen de discipelen tot Hem en zeggen: Heere! wij hebben niets van uw preek verstaan. En dan volgt dat heerlijke, doch ook vreeselijke antwoord van Jezus: Het is u gegeven te verstaan de verborgenheid van het Koninkrijk Gods; maar dengenen die buiten zijn, geschieden alle deze dingen door gelijkenissen, opdat zij ziende zien en niet bemerken, en hoorende hooren en niet verstaan, opdat zij zich niet te eeniger tijd bekeeren en hun de zonden vergeven worden. Markus 4:11, 12.

Het is hun gegeven. De discipelen van Jezus ontvangen genade. Hunne oogen en harten worden verlicht door Jezus en toen en nu aanschouwen zij en hooren zij de dingen van het Koninkrijk Gods.

Jezus doet dat door Zijn preek te verklaren. De zaaier is die het Woord zaait.

Dus de boer en de prediker doen in zekeren zin hetzelfde werk: de een in symbool, de ander in werkelijkheid.

In volstrekten zin is die Zaaier de Zoon Gods. De nadruk valt op het zaad, dat is, het Woord Gods. Dat Woord van God is zaad, d.w.z. dat zaad van het woord belooft een oogst. Het belooft de uitbotting, den groei, het voldragen van de eenige vrucht van het prijzen Gods. Dat Zaad is de volle Raad Gods aangaande Zijn eeuwig Koninkrijk, hetwelk door den diepen weg van zonde en genade, gefundeerd op het Bloed van den Zoon Gods, eeuwig zal schitteren en pralen tot verkondiging van al het deugdenbeeld Gods.

En dat in volstrekten zin, Jezus de Zaaier is blijkt wel hieruit, dat aan Hem, als het Lam Gods, het boek met zegelen gegeven wordt. Hij ontving dat Boek van Gods Raad; Hij breekt de zeven zegelen en Hij verkondigt hetgeen Hij ziet.

Soms wordt die Zaaier vereenzelvigd met het Zaad wanneer Zijn Naam geheeten wordt: Het Woord Gods.

In betrekkelijken zin gebruikt die Zaaier echter ook menschen voor de zaaiing van dat Zaad des Woords. Doch Hij roept die menschelijke zaaiers, Hij bekwaamt hen door Zijn Geest en Woord, en Hij leidt die zaaiers in dat Woord in, zoodat zij geheel en al in Naam van den Zaaier Gods het Woord zaaien op den akker.

De akker is in deze gelijkenis niet de wereld. Dat blijkt duidelijk uit den inhoud der gelijkenis. De drie soorten lands die geen vrucht afwerpen waren onder de strooiing des zaads. Het gaat in deze gelijkenis niet over de wereld, doch over de Kerk van Christus in den breedsten zin des woords. Het gaat over menschen die allen in aanraking kwamen met de verkondiging van het Evangelie. Daar moet dit nog aan toegevoegd worden, dat het gaat over alle die menschen uit het oogpunt van hun hart.

De eerste soort menschen zijn harde menschen. Het gepredikte Woord maakte bijna geen indruk op hen. Het kwam wel in het hart, want Jezus zegt van dit soort menschen, dat de duivel het Woord uit hun hart wegneemt. Ze hebben wel geluisterd naar de preek want het Woord is bij het uitgaan der Kerk nog in hun hart. Ze zijn dezelfde soort menschen als waarvan Jacobus zegt, dat ze even voor de spiegel der wet gestaan hebben en een beeld opvingen van hun aangeboren aangezicht. Doch ze bleven niet turen in die spiegel, maar zijn weggegaan en hebben terstond vergeten, hoedanig zij waren. Zoo is het ook met deze menschen. Jezus vergelijkt hen met de strook gronds bij den weg waar de paarden op ronddraaien. Ze hebben een hard hart. Hun hart is vastgetrapt. Het Woord van God, die volle Raad Gods aangaande het steeds meer nabij Komende Koninkrijk, het verkondigen van het volle deugdenbeeld Gods—dit alles maakte bijna geen indruk op hun hart. Dat hart zit vastgeroest in de zonde: ze zijn vreemd aan alle goedheid en liefliike schoonheid Gods.

We kennen dat soort. Ge kunt het bijkans zien hoe de duivel de preek uit hun hart wegneemt. Half binnen en half buiten de kerk zijn ze alles weer vergeten en het eerste op de "side walk" vóór het kerkgebouw is een zucht: Wel, dat hebben we gelukkig weer achter den rug; wonder, wat vrouwlief voor dinner heeft! Hun buik is hun god; ze bedenken puur aardsche dingen.

Bij dat soort menschen is er dan ook geen vrucht. Geen onrust over de zonde; geen behoefte aan de geestelijke zegeningen van Gods trouwverbond in Christus. Praten die menschen al eens over Gods Woord, dan neemt het niet veel psychologie om te bemerken, dat ze over dingen praten waar ze eigenlijk niets van weten. Soms zeggen ze: Kerel, wat een preek! Kijken dan wat rond en loopen op hun gemak verder op het pad dat ten verderve leidt.

De tweede soort zijn ietwat andere menschen. Ze worden vergeleken door Jezus bij die plekken gronds in den akker, zooals men die meer heeft in bergachtige streeken. Dat waren plekken waar de rotsgrond met een klein laagje zachte grond bedekt was. De ploeg glijdt er over heen en uitwendig zag die grond er net uit als de rest van den akker. Het zaad ontkiemt snel in zulke stukken en wast snel op. Doch het heeft geen diepte van aarde, ontvangt geen vocht en de heete zonnestralen kan het niet verdragen.

Dat zijn de oppervlakkigen in de kerk van Christus. Die menschen zijn licht aangedaan, en pinken spoedig een traan uit 't lodderig oog. Ze nemen het gepredikte Woord zoo maar aan. Het gaat echter niet naar de diepte. Al dat aannemen, al die bewegelijke aandoeningen tranen en zuchten raakten nooit het diepe hart. Onder al dat oppervlakkige geknoei bleef het natuurlijke hart onbewegelijk. Met vreugde wordt de preek terstond aangenomen. Maar ze stellen met dat al toch teleur. We hadden heel wat verwachting; we telden de mogelijke vrucht al reeds. Ze staken boven de andere uit. Doch, och arme, de zon kwam en zie ze zijn verbrand. Ze hadden geen wortel die afdaalde in het diepe hart. Het was in 't geheel geen hartewerk. Het was maar voor een tijd en ze vielen af.

En wat brengt hen tot dien val? De zon is opgegaan, zegt Jezus. Dat is de zon der verdrukking, vervolging en verzoeking om des Woord's wille. Hier hebt ge het volle antwoord der drie Evangelisten. Ziet ge, ze droegen dat Woord een eindweegs met zich in het kleine laagje van hun oppervlakkig gevoelsleven. evenwel, dat Woord past niet bij de tegenwoordige wereldorde. Alles is tegen dat Woord. De duivelen, de goddelooze wereld, onze natuur—alles haat dat Woord. En als dit soort menschen deze haat tegen het Woord hetwelk zij met zich droegen ervoeren, werden ze terstond geërgerd.

Ook dat soort is welbekend.

Sure, we moeten lid zijn van de kerk. En het Woord hooren we gaarne. We nemen het mee naar huis, hoor! Doch wacht even. Ge moogt op grond van Gods Woord geen lid zijn van de goddelooze Unions! En terstond is zulk een geërgerd. Let er op, hoe ondiep zulk zoogenaamd Christelijk leven is. Ze hebben liever een paar dollars dan het Woord van Gods eeuwig Koninkrijk. En als het er straks op aan komt om één van beiden, lid van de Kerk van Christus te zijn, of lid van de Union te zijn, dan verkiest dit soort menschen het laatste. Dit soort stelt teleur.

De derde soort wordt door Jezus vergeleken met die plekken in den akker waar de doornen welig tierden. Die doornen waren afgekapt doch niet uitgeroeid. En als het zaad opwast, wassen die doornen mede op. En weer is er geen vrucht want de doornen winnen het van de halmen en het zaad wordt verstikt.

Dat zijn de gewetens Christenen. Dat soort gaat dieper dan de eerste twee groepen. Dat soort heeft wel wortel doch geen lucht.

Het zijn menschen die door het Woord weten, dat het verkeerd staat met henzelf. Ze weten dat God een rechtvaardig God is. Ze gelooven in Hem Die straks Zijn troon zal stichten op starren en ze sidderen. Ze vragen zelfs: Wat moet ik doen om zalig te worden? Van dat soort zou men kunnen zeggen, dat ze niet ver zijn van het koninkrijk Gods. Ze worden bijna bewogen om Christenen te worden.

Doch met al die gewetensvragen en overwegingen des harten groeien ook de doornen op.

Vreeselijke doornen! Luistert naar Jezus Woord omtrent die doornen. Ze zijn: De zorgvuldigheid dezer wereld, de verleiding des rijkdoms, de wellusten des levens, de begeerlijkheid omtrent de andere dingen.

Het zijn menschen in wier hart de oude mensch niet principieel gedood is. Ze waren nooit der zonde dood en daarom ook niet levend der gerechtigheid. Dit is nog heel wat anders dan te zeggen, dat men nooit zondigt. Iemand die der zonde gestorven is zondigt wel, doch hij *leeft* niet meer in de zonde. Hij haat de zonde met een volkomen haat. Doch dit soort menschen die in de doornen bezaaid waren, hebben de zonde lief, al is het ook dat ze voor een tijdlang die zonden besnoeien en afkappen.

Zie, de zonde groeit in het hart. De doornen wiesen op en hoewel de sidderingen en gewetensvragen vanwege het gepredikte Woord voor een tijdlang tusschen die doornen nog getuigen—ten slotte werden die getuigenissen verstikt door de opgroeiende wellusten des zondigen levens en er was weer geen vrucht.

Dat soort menschen zijn de halfslachtigen en de dubbelhartigen. O ja, ze stemmen het u toe: Vreeselijk zal het zijn te vallen in de handen des levenden Gods! En ook zien ze de schitterend schoone pracht van de toekomende eeuw—edoch, de wereld is toch zoo aantrekkelijk, even omkijken naar Sodom, een weinig ronddrentelen in Sichem. Als dit soort de heerlijk-

heid van Gods Koninkrijk opweegt tegen de schatten van Egypte dan slaat de balans over naar het schijnschoon der wereld en geen vrucht wordt voldragen tot prijs van onzen God.

Goddank! er is nog een ander soort.

Er zijn menschen waarvan Jezus zegt, dat ze in de goede aarde gezaaid zijn.

Die aarde is geploegd, gecultiveerd, geëgd, los en zacht gemaakt.

Daar kan het zaad in. Daar kan de korrel uitspruiten en nederwaarts wortelen schieten, zeer diep. Die wortelen zuigen het vocht der aarde op en doen den korrel swellen, tot berstens toe. Het wit-gele kruid komt te voorschijn en spoedt zich de zon te ontmoeten en gebaad te worden in den vroegen en spaden regen.

Dat kruid groeit zoodat dra de halm verschijnt. Straks komt de aar en het koren in de aar.

De landman verheugt zich in dit proces en wrijft zich in de handen wanneer hij denkt aan den oogst die dit bersten en zwellen, dit groeien en tieren voorspelt. Hij wordt dan ook niet teleurgesteld. Hij ontvangt den oogst: het één honderd-, het ander zestig-, en het ander dertig voud. Ze zijn niet allen even godvruchtig.

Dat soort menschen ervaren het wonder Gods. Een wonder, want Jezus zegt van hen, dat zij het gehoorde Woord in een eerlijk en goed hart bewaren. Is dat geen wonder? Een eerlijk en goed hart? Een ieder weet wel en zal het toestemmen, dat niemand van nature een eerlijk en goed hart heeft. Ons hart is van nature bedriegelijk, ja, doodelijk, meer dan eenig ding. En verre van het gepredikte Woord te bewaren in zulk een hart, verwerpen wij dat Woord. Als de duivel het Woord wil wegnemen helpen wij hem een handje mee. De wereld hebben we lief met onze natuurlijke harten en de leugen doen we met smaak en genot.

Neen, er is een wonder geschied.

Die eerlijke en goede Christen harten zijn vrucht van Gods genade. God ploegde dat oude harde hart om en cultiveerde het door den Geest van den verrezen Christus. Hij maakte dat hart zacht en teeder in de diepte. Daarom kan dat goede hart het Woord hooren en verstaan, (Matth.), hooren en aannemen, (Marcus), hooren en bewaren (Lukas).

Die andere drie soorten menschen hadden dit tezamen gemeen, dat, namelijk, hunne harten onveranderd waren. Het zit vast op het soort hart.

Dit hart is vermurwd, verbrijzeld, zacht gemaakt, door Gods eigen hand.

Brengt nu aan uw prediking van Gods eeuwig Evangelie! Ik verzeker u, dat dit hart zal opspringen van vreugde om zooveel heilgenot. Of ook weenen van zielsverdriet over de overgebleven zonden.

Ze verstaan het Woord. Ze zien de schoonheid, waarheid en wijsheid van dat Woord. Daarom nemen die harten het ook aan. Proeven ze de zoetheid van dat Woord, dan omhelzen zij dat Woord en bewaren het gaarne.

Dat Woord maakt zulk een hart zwanger. Tot berstens toe vol zijnde van dat Woord Gods brengen ze vruchten voort hunderd, zestig en dertig voud.

Vruchten worden geplukt door God, vruchten van bekeering en droefheid tot God. Vruchten van innig zielsverlangen naar God in 't schreeuwen naar de eeuwige waterstroomen. Vruchten van dankzegging en lofgeschal over het heil in Christus. Vruchten van ongekende verwondering bij het zien en smaken van de onbegrijpelijke liefde Gods. Vruchten van den lof des Heeren in zang en dank, in loflied en psalmen van nu aan tot in eeuwigheid.

En alles, o alles, door den Geest des Heeren en het Woord Gods om 't eeuwig welbehagen.

O! God! Neem Uwen Heilige Geest niet van mij!

G. V.

---

## On The Mount Of Transfiguration

A beautiful moment it must have been, the dwelling on this mount of the Saviour and His disciples, together with Moses and Elias. Beautiful because the representatives of Old and New Testament with the one Mediator of the one Church, are gathered in the night to discuss the things pertaining to Christ. For Christ must be the centre at all times and in all things. Without Him the Church does not exist, her one foundation is Jesus Christ the Lord. After all, a Church without Christ is no Church, but at its best a gathering of some individuals like unto any other society without the bond of true love, with a life that is confined to the things here below ending when life is soon spent.

Christ Jesus our King, Prophet and Priest, with the servants of the Old and the New dispensation are here together for a definite purpose. Luke referring to this moment of the transfiguration tells us that the change in our Lord's countenance took place while He prayed. That in itself must have been a revelation to the disciples who were privileged to be present that night while the Saviour held communion with the Father. His was the prayer of the only man who prayed without fault and whose prayers were always answered.

We do not read for what the Son of Man prayed at this time and we will not try to find out by way of speculation. The Scriptures are silent about the contents of this prayer and do not answer our questions in this matter.

But we do know the circumstances. This incident is immediately preceded by the confession of Peter

'Thou art the Christ of God'. And after the confession was made the Lord instructed His disciples to tell no man. Said He—'The Son of Man must suffer many things—and be slain, and be raised the third day'. Hence, with a view to the Cross the Lord prayed to the Father and is to receive further instruction by means of what is to be revealed in this night in connection with the final suffering now at hand. Christ is bound to that revelation.

Flesh and blood never know, nor understand or let God determine the reason, the manner and the final purpose of His divine program. The same man who confessed that Jesus is the Christ becomes a stumbling block to his Saviour. It shall not be thus, Peter speaks to his Lord, when the Lord informs His disciples that He must suffer and die and be raised again on the third day. But in the presence of His disciples God speaks to His Son by means of Moses and Elias concerning 'His decease which He should accomplish at Jerusalem.

The usual explanation of the appearance of Moses and Elias on this mount is that Jesus is placed before a choice. The choice shall Christ enter glory now and return to heaven or shall He receive glory through the way of suffering? In other words, shall He be given a chance to return to heaven or shall He accept the terrible cross? Is Jesus to ascend to heaven without death, without the cross and without the pains of hell? I think this line of reasoning forgets that the incarnation was not purposed to be a question of giving Christ a chance, but it was the very heart of God's plan of salvation in accordance with the eternal council. Without it that counsel had no significance. With God and with Christ there are no chances. And we cannot and may not separate or disconnect Christ's eternal mediation from the counsel of peace nor is Christ ever to be separated from the Church in harmony with that counsel.

Hence, there is no question of a chance, because God's eternal plan of redemption (election and reprobation) stand. And to present it as if there were not such a definite decree is to deny the clear revelation of God handed down to us in His Word. Furthermore, this servant is indeed the Son of God but servant nevertheless. And as servant God binds Christ to His revelation in connection with the suffering to come. Moses and Elias do not speak of a possible entering into glory apart from His suffering, but they spake of His decease which He should accomplish at Jerusalem. The theory of chance is pure fiction and unfounded imagination and cannot possibly be deducted from any of the three Gospel narratives or from their contexts. No material is given in Scripture to sustain the idea of a return to heaven, that is to glory, without the terrible way of the cross and all that is connected with it.

Moses and Elias on the one hand and the three disciples on the other in no way reveal that Jesus could now enter heaven. The Man of Sorrows is also here to suffer on this mount.

We find Jesus here with the representatives of the one Church of all times. The New Testament Church, Peter, John and James were heavy with sleep and when they were awake Peter in his haste spake. Of course, Peter speaks. Speaks first of all without a question being asked. And he does not know what he is saying. Let us make three tabernacles. What for? Jesus, Moses and Elias surely did not need a place of shelter, especially not with a view to the circumstances. It is suggested that Peter's motive was world-flight. His desire was to remain and to retain this beautiful occasion and thus escape the sinful world. But not world-flight but the greatest world-fight was nigh at hand.

Others make of his proposal an attempt to unite the Church of the Old and New Testament. Only, did Peter know about the New Testament Church? Notice further that we find on the one side Moses and Elias and on the other our Lord. And considering Peter's proposition it is hard to understand where the disciples fit it, at least Peter does not make this clear. Instead, he excludes himself with James and John for he desires to make only three tabernacles. Where would the three disciples be if Jesus, Moses and Elias were to receive such a place to lodge? And what could be the purpose of it all? After all a tabernacle on earth is only temporary and out of line with the heavenly idea of the home with many mansions. And Peter most likely had not in mind that in this way *the Church* could not enter into the most intimate fellowship of the heavenly covenant, that is in the fellowship with God through Jesus Christ. True it is Jesus also had spoken of tabernacles, but of tabernacles above in the heavens and not here upon this sinful earth. What to say about Peter's proposal? With Scripture before us we understand that he did not know what he said.

What then is so decidedly wrong and sinful in his speech? Sinful it was because Jesus had said to the disciples and Peter, that the way to the Father and the eternal home was the way of suffering and death. Peter, contrary to this instruction given only a fortnight ago, desires glory but without the cross. Furthermore, Peter was not ignorant of this fact for had he not confessed 'Thou art the Christ' and must not the Christ suffer and by the way of suffering enter into glory? Did not the Old Testament Scripture speak of it and did not Peter know the Scriptures? The Lord always referred to them, did He not?

Jesus desired the darkness of death and all that was so closely connected with it and Peter prefers the glorious light and the life without it, not knowing what he said.

And for Jesus this meant suffering. The High Priest of our confession in our nature is also afraid

of suffering, yet, must learn to be obedient for the one sacrifice must be brought by Him. Hence, Peter not knowing what he said is also here the cause of the Saviour's suffering. Out of the church militant suffering comes to Him by one, who once before hath been a Satan on the way to the cross.

And Moses and Elias spake with Him concerning His decease which He should accomplish at Jerusalem. Many questions can be asked in connection with this conversation. Did they speak to Him about the past prophecy handed down through the ages and did they perhaps point out to Him that now the time was come for its fullest realization? They say, so we read, to Him concerning His suffering. That hath been their work while they were on earth. We take it that they were also anxious and longed for the fulfillment of what was spoken before. Besides, in harmony with the character of God's revelation, their mission was to bring the message of what hath been their concern in regard to salvation "Of which salvation the prophets have enquired and searched diligently, who prophesied of the grace that should come unto you: Searching what, or what manner of time the Spirit of Christ which was in them did signify, when it testified beforehand the sufferings of Christ, and the glory that should follow." They knew concerning the Christ, but in their day the details were withheld and therefore they did not see the relation nor the manner of how it was to materialize. But as it is with all things, also here the revelation increased and developed and now they speak of the suffering and the glory so close at hand, knowing both time and place in their respective orders. The message is : Fulfill all that was spoken. Through it the Saviour is reminded not only of what is to come, but also of what He must do. Also here active and passive obedience, active and passive suffering are blended in one, for what is placed before Him He must do it willingly. And *He wills to do.* That is His answer: 'I come to do Thy will o, God!!'.

The message of the Church Triumphant, from their point of view is, let it be done in harmony with the eternal decree. Do they long for the fulfillment? They sure do! Their present glory must ultimately find its foundation in His glory. As it stands now in this mount of transfiguration the Church Triumphant is waiting for Him to appear in His glory. And the presence of both, the Church Militant and the Church Triumphant calls to his mind the necessity of His suffering and death.

Moses and Elias appear in glory. Theirs is the state of heavenly beauty and salvation. But their glory is not complete and that from a twofold point of view. Firstly, because their Mediator did not attain as yet to that state. His is at this moment the state of humiliation and as long as His work on earth is not finished the Church Triumphant lives in the expectation of the fulfillment of His work and longs for its completion. Secondly, a part of that same Church is on earth in the midst of sin and trouble, Satan and world.

All this calls for the better day to come, when the Church Militant and the Church Triumphant shall be the one united Church of Glory when in the dispensation of the fulness of times He might gather together in one all things in Christ, both which are in heaven, and which are on earth.

Thus the Suffering Servant, while surrounded by His Church, is reminded and told of concerning the suffering of the Cross. And of this fact they speak to Him. Accept this message of suffering and of the glory that is to follow.

What sense would it make to suggest a possible entering into glory without the one perfect sacrifice? Besides, what is there to offer as proof for the notion of a possible chance to make Jesus work thus far wrought undone? What sense is there in His incarnation, His life upon earth, miracles performed, the Word spoken by Him and the Word of revelation in the preceding centuries? Scripture never presents the work of this Savior as something that could be changed not even from the point of view of the Son of Man.

Truly, He is the Son. But the Son on the Mount of Transfiguration "Though He were a Son, yet learned He obedience by the things which He suffered; And being made perfect, He became the author of eternal salvation unto all them that obey Him."

And there came a voice out of the cloud, saying, This is My beloved Son: hear Him!

Satan tried through Peter to keep the Savior away from the Cross. Christ steadfastly does the will of the Father. And on this mount of transfiguration the Incarnated Word listens to the Word of His God.

Through perfect obedience He will make tabernacles for us and in us and in the great day of His coming the Church shall be with Him in the eternal Tabernacles above. W. V.

---

## Ingezonden

Op een vorige vergadering werd mij opgedragen om een onderwerp in te leiden over Kerk en School. De reden hier voor was, dat er op onze Schoolvereeniging nog al wat discussie voort kwam naar aanleiding van een der vragen uit het Doopsformulier. Er wordt gevraagd aan de ouders of zij zich voornemen, om dit hun kind te onderwijzen of te doen en te helpen onderwijzen in de voorzeide leer. Uit de bespreking bleek dat sommigen van oordeel waren, dat de verantwoordelijkheid geheel en alleen voor rekening der ouders

lag. Wij meenen, dat de Kerk in de allereerste plaats verantwoordelijk is om te zorgen, dat er een Christelijke School komt. We willen kort zijn en ons voor de vraag plaatsen wat is de Kerk, alsmede voor de vraag wat is de School?

Wat is de Kerk?

De kerk is de openbaring van het lichaam van Christus, eene openbaring, die al de eeuwen door gezien is geworden en aldus bestaat de Kerk uit de samenkomst der geloovigen met hun zaad. Ook kan men de Kerk noemen, uit een ander oogpunt, het Verbondsvolk des Heeren. God Zelf is de God des Verbonds en wil Zijn Verbond oprichten en tot openbaring brengen in de opeenvolgende geslachten.

Zijn Verbondsvolk mag dan ook alleen uit genade in het Verbondsleven Gods deelen. Aldus bezien is dan de Kerk vanaf het begin de openbaring van Gods Verbond en is Zijn volk het volk des Verbonds. Dat volk, staande aan Gods zijde, strijdt dan tegenover het volk der wereld. De eigenlijke oorzaak der Antithese ligt hierin, dat God het Verbondsleven in Zijn volk werkt door den Heiligen Geest en aldus dit volk tegenover de wereld staat. In de wereld leeft men het leven der duisternis en omgekeerd leeft men in de Kerk het leven Gods.

Nu heeft God al de eeuwen door een eigen volk Zich geformeerd, met een eigen leven, een eigen taak en roeping, een eigen plaats, opdat daardoor God Zijn Verbond tot openbaring zou brengen.

Wat is de School?

De School is de plaats waar de kinderen worden onderwezen in rekenen, schrijven, lezen, aardrijkskunde en nog zooveel meer, om hen zoodoende te bekwamen, opdat zij straks hunne plaatsen kunnen innemen te midden der wereld. Maar nu komt de vraag op, wat voor een school moeten we voor onze kinderen hebben? Ons antwoord is, we moeten een school met den Bijbel hebben. Dat is een school waar *al* het onderwijs gebaseerd is op Gods Woord. De kinderen moeten weten waarom zij rekenen, schrijven en al die andere dingen moeten leeren. Zij moeten dat weten omdat zij kinderen zijn van geloovige ouders die den naam des Heeren belijden. Daarom moeten zij als verbondskinderen in den weg des Verbonds worden onderwezen. Onze kinderen zijn met ons in het Verbond begrepen, gelijk dit op aarde tot openbaring komt. Dat kind moet leeren om in alle dingen God te zien en in alle dingen Hem alleen te dienen. Het moet weten, dat twee maal twee vier is, omdat God het zoo gemaakt heeft. Het moet de geschiedenis kennen als de ontvouwing van Gods eeuwig Raadsbesluit en moet in verband daarmee weten, dat de ontwikkeling en het einde der geschiedenis niets anders bedoeld te zijn dan juist die ontwikkeling en vervulling van Zijn eeuwig Verbond. Als Verbondskind moet het aldus worden opgevoed.

Wij willen nog even de roeping of verantwoording der Kerk bespreken in verband met de School.

Zooals we zeiden, de Kerk is een samenkomst der geloovigen en hun zaad. In die Kerk heeft men ambten: Leeraar, Ouderlingen en Diakenen. En waar de Kerk bestaat uit mondige leden, daar zijn zij allen Priesters, Profeten en Koningen. En als zoodanig zijn zij dan ook mede verantwoordelijk, dat hunne kinderen worden opgevoed en onderwezen in de vreeze des Heeren en dat met het oog op gansch het leven. Doch het toezicht over het gedrag der leden, zoowel als hunne belijdenis ligt, uit het oogpunt der Kerk, in de Ambten.

De Kerk moet door de Ambten toezien, dat een iedere en een iegelijk leeft naar de belijdenis der Kerk, dat is naar de Waarheid der Heilige Schrift. Maar als de ouders, die weliswaar daarvoor eerst verantwoordelijk zijn, dit niet doen, dan ligt het op den weg der kerk om door de ambten haar verantwoordelijkheid te kennen. Wanneer de Kerk van de ouders de belofte eischt bij den Doop, om hun kinderen op te voeden en te onderwijzen in de vreeze des Heeren (in de voorzeide leer), sluit dat de verantwoordelijkheid voor de Kerk in, zij aanvaardt mede de belofte, die door de ouders werd afgelegd.

De kerk heeft door de ambten toe te zien, dat de ouders aan die beloften voldoen en dat in de prediking door een gezonde Verbondsprediking. Zoodat bij nalatigheid de ouders het gevoelen, dat ze niet doen wat zij beloofd hebben bij den Doop. Ten tweede, moeten de Ouderlingen de ouders geregeld vermanen en er op wijzen, dat zij geroepen zijn, om hun kinderen op te voeden in den weg des Verbonds en dat zij daartoe noodig hebben een goede Christelijke School, gefundeerd op de Drie Formulieren van Eenigheid, die ook de grondslag der Kerk zijn.

Daarom gelooven wij, dat we de Kerk niet buiten kunnen sluiten. Niet dat we een kerkschool moeten hebben, maar wel moet met de ouders de kerk en met de kerk de ouders hand in hand saamwerken voor een school voor de Verbondsjeugd. Nog eens, geen kerkschool maar wel moeten we een school hebben, die mede staat onder het toezicht der Ambten in Christus Kerk. Wie de kerk buiten sluit loopt gevaar zichzelven tot eigen maatstaf te zijn. Maar ook omgekeerd, wie alles van de Kerk uit wil laten gaan, vergeet zijne roeping als Priester, Koning en Profeet. Met deze wederkeerige verhouding voor oogen is het duidelijk, dat in onze bijzondere omstandigheden beiden, ouders en Kerk en Kerk en ouders te kort zijn geschoten, en indien er geen verandering komt, op zijn zachts gesproken, we een slap geslacht gaan kweeken en ook onder ons het Verbond niet zal bloeien.

Onderwerp geleverd op onze Schoolsvereeniging te Oskaloosa, Iowa.

G. De Wolf.

# Ingezonden

Ds. D. Zwier,
Mede-Redacteur, De Wachter.

Hoogeerwaarde Broeder:—

Met uwe toestemming zal de ondergeteekende uw eerstvolgend Wachter-artikel, over "Gods Algemeene Goedheid", schrijven .

Aleer ik begin is de schrijver genoopt om de lezers attentie te bepalen bij het onloochenbaar feit dat hij het met Ds. Hoeksema eens is in het LOOCHENEN der Algemeene GENADE, zooals BROEDER ZWIER U dat in Het Wachter artikel van den 3den dezer zoo welgemeend meedeelde.

Ook moet de lezer niet uit het oog verliezen dat Ds. Zwier in dat edele artikel ons schilderde als kinderkens niet eens bedeeld met een KWART ONSJE UITLEGKUNDIG BEGRIP, ofte ook KRANK en mank gaande aan KROMME uitlegkunde.

Ook moet de goede lezer niet vergeten dat Z. E. het ons verbazend kwalijk nam dat wij iets tot een regel toevoegden, of er IN lazen.

Nu dan, als de lezer deze dingen gedenkt zullen wij met het artikel schrijven een aanvang nemen.

Begrijp dan dat het gaat om het 9de vers van Psalm 145, voornamelijk het EERSTE gedeelte. Letterlijk staat daar;—De HEERE is goed aan allen.—

Merk nu op:—Ds. Zwier zegt, en met RECHT dat wij dat gedeelte ZOO LEZEN, namelijk: De HEERE is GOED aan de UITVERKORENEN.—

Verontwaardigd roept Ds. Zwier ons toe:—GIJ hebt het RECHT NIET om het woord, UITVERKORENEN, er aan toe te voegen.—

Lees nu eens wat Ds. Zwier doet in zijn artikel van den 3den dezer. Hij begint met te zeggen dat in dit artikel wij een begin maken met de bespreking van enkele Schriftuurplaatsen waarin ZOO DUIDELIJK MOGELIJK van de GOEDHEID of GOEDERTIERENHEID GODS over alle—MENSCHEN, over de HEIDENEN, ja zelfs over de ondankbaren en BOOZEN gesproken wordt.—

Ziet U wel, Waarde Lezer, dat wij aan de tekst maar EEN woordje, het woordje—uitverkorenen toevoegen, terwijl Ds. Zwier, zijn toorn en verontwaardiging vergetende; er zoo maar VIER DIKKE WOORDEN er aan toevoegt, namelijk de woorden—MENSCHEN-HEIDENEN-ONDANKBAREN en BOOZEN.

Ds. Zwier met het bloote zwaard in de hand bestraft ons fel omdat wij het woordje UITVERKORENEN in de tekst lezen, en hij roept ons hard toe:—WIE GAF U DAT RECHT? Wij antwoorden bedaard. GOD de HEERE.

Nu vragen wij heel beleefd met de pet in de hand, en nu Ds. Zwier:—Wie gaf U het recht om zoo maar VIER WOORDEN in de tekst te lezen?

Natuurlijk, en ook heel bedaard, antwoordt Z. E. ons met te zeggen:—De SYNODE van 1924.

Omdat wij, naar het Woord des Heeren, de tekst lezen als dat de HEERE GOED is aan ALLE ZIJNE UITVERKORENEN, stelde de goede broeder ons voor als kleine kinderkens niet eens begaafd met een kwart onsje verstand. Hij doet dat, natuurlijk opdat het voor de lezer goed zal blijken dat Ds. ZWIER begaafd is met 'n OKSHOOFD vol verstand.

Maar laat ons Psalm 145 eens in alle eenvoud lezen.

David, de man naar GODS HART, de zinger van dit schoone lied zegt:—Dat hij eeuwig de HEERE prijzen zal, om reden God ondoorgrondelijk is in Grootheid. Om die reden zullen ook de GESLACHTEN—de kinderen van God, Hem roemen en spreken, met David, van de VREESELIJKE DADEN van God, als zijnde het verdrinken van Pharao en zijn heir in de Roode zee, zullende op die manier Gods GERECHTIGHEID met gejuich verkondigen.

Genadig, lankmoedig, barmhartig en groot van goedertierenheid is de HEERE die ZIJNE GOEDHEID uitdeelt aan de geslachten, de kinderen van God, die het WERK zijn Zijner handen, en die Hem, als Zijne GUNSTGENOOTEN loven en zegenen, en spreken van de heerlijkheid van Gods Koninkrijk, waarop zij de aandacht van de wereld zullen vestigen, omdat het ook vast staat en eeuwig is en blijft.

In dat KONINKRIJK richt de HEERE hen op die vallen in zonden, gelijk als David, want hunne oogen wachten op U, daar Gij hen spijzigt met het vette der hemelsche spijzen, want uw hand is open voor hen die leven naar uw welgevallen.

De HEERE is rechtvaardig, goedertieren nabij hen die Hem in WAARHEID vreezen, hen verlossende uit ellenden ten dage zij roepen, daar God hen bewaard, omdat zij Hem liefhebben, om reden Hij hen eerst liefhad, maar GOD VERDELGT ALLE GODDELOOZEN, daarom, ja daarom zal ik en alle vleesch uwen naam loven. Ik en de Geslachten, uw volk eeuwig in den hemel, maar de verdelgde GODDELOOZEN eeuwig in de hel, al vloeken zij nu en dan nog zoo luid.

Dat is, in het kort de lezing van dit verheven lied van Koning David, type van Christus.

Lees nu die psalm eens zooals Ds. Zwier die leest en zooals de Synode van 1924 het den volke DOOR Ds. Zwier wil inprenten. Het gaat niet aan om vers 9 alleen te laten slaan op de ALLE MENSCHEN, de HEIDENEN, de ONDANKBAREN en de BOOZEN, zooals Zwier blijkbaar wil.

Neen zal men zuiver Bijbelsch zijn, dan MOETEN alle versen met elkander harmonieeren.

Zal Ds. Zwier gelijk hebben, dan MOET GOD de GODDELOOZEN OOK OPRICHTEN wanneer zij in ZONDEN vallen. En zij immers ZONDIGEN altijd. En zouden de GODDELOOZEN in WAARHEID naar

den HEERE vragen? De wereld-geschiedenis van zelfs dit huidige uur leert juist het andere.

Hier komt bij, dat de ondergeteekende in het jaar 1934 tegen de Synode van dat jaar protesteerde, in hoofddeel tegen de lezing van het EERSTE PUNT.

Dat Punt leest:—De Gunstige gezindheid Gods jegens ALLE MENSCHEN, en niet alleen jegens de uitverkorenen.

De protestant beweerde dat de Synode van 1924 dwaalde om te verkondigen dat GOD GENADIG is aan ALLE MENSCHEN.

Als antwoord kreeg hij het volgende van de Synode van 34.

Het protest TRACHT te argumenteeren tegen de VERKLAARDE doctrinale punten van 1924.

Het gansche protest is een MISOPVATTING van die verklaringen.

Het PROTEST MISVERTAALT het Synodaal begrip van het AANBOD VAN GENADE aan ALLE MENSCHEN van af Adam. De Synode heeft nergens gezegd dat ALLE MENSCHEN van af Adam deel kregen van dat AANBOD VAN GENADE, maar dat de MENSCHEN die het evangelie hoorden een WELGEMEENDE invitatie ontvingen om aan te nemen.

Volgens het artikel van Ds. Zwier van den 3den Mei heeft de PROTESTANT gelijk. De SYNODE bedoelde in werkelijkheid ALLE MENSCHEN, dat is, ALLE HEIDENEN, alle ONDANKBAREN en ALLE BOOZEN, en, ik ben zeker, dat ik met geen kwart onsje verstand, toch van Ds. Zwier met zijn okshoofd vol verstand het genoegen mag smaken dat de domine mij zal toegeven dat ook onder die ALLE MENSCHEN ook nog de UITVERKORENEN schuilen, en zoo krijgen wij, ten leste toch nog gelijk.

Maar niettegenstaande dat alles kreeg de protestant van de Synode van 1934 en nu van Ds. Zwier duchtig op z'n ribbekast, omdat die op de schouder een bol droeg daar nog geen kwart onsje verstand in zat.

Wat zal Ds. Zwier nu op z'n jakje krijgen als aanstonds de Synode van 1938 de roede opneemt om Ds. Zwier af te ranselen naar verhouding als mijn schamel pantelontje er van kreeg.

Geheel de Uwe, Semper Fidelis,
J. Hoekstra.

---

We Protestants teach and affirm that there is in the unregenerate no natural power, no strength of free-will, nor any faculty to do ought that is good, but is only led by his corrupt nature to that which is evil till God by His grace works a change by an effectual and unresistable call. T. VICARS B. D. — 1625

## But This Is That Which Was Spoken By The Prophet

> But Peter standing up with the eleven, lifted up his voice and said unto them. . . . But this is that which was spoken by the prophet Joel.
>
> Acts 2:14a, 16.

This is that. . . . This, namely, the events that transpired when the day of Pentecost was full come.

That (that which was spoken by Joel) attained to its fulfillment — to its initial fulfillment, at least — in this (the events of that Pentecost). However, on the surface this may not be so apparent. What connection is there, for example, between the prediction of Joel to the effect that "your young men shall see visions and your old men shall dream dreams" and any one of the events of that first Pentecost of this New Dispensation. And which one of the events of that Pentecost is to be regarded as the fulfillment of the prediction of the prophet to the effect that God "will shew wonders in heaven above and signs in the earth beneath; blood and fire and vapour and smoke". Yet, however unlikely it at first glance may appear that the aggregate of events of that first Pentecost was the fulfillment of Joel's prophesy, it is nevertheless true. This can be shown.

The first prediction of the prophet reads, "I will pour out My Spirit upon all flesh". The expression "all flesh" is universal in its application. It signifies the true church of both the old and the new dispensation, thus the aggregate of elect, the chosen humanity present with God in His counsel before the foundation of the world and united in one body in Christ its head in whom it was chosen unto life eternal. Now the prophet's prediction was that upon this community, corporation, God would pour out His Spirit. But was this prediction, promise, actually fulfilled on the morning following that first New Testament Pentecost? Apparently not. Consider what is recorded in that second chapter of the Acts, "And they were all filled with the Holy Ghost. . . ." From the context it appears that the group signified by the word *all* was comprised of only a few friends of Jesus, namely, the eleven disciples, and the women and the natural brethren of Jesus. These were continuing in an upper room of some dwelling in the city of Jerusalem. And in this place these same persons were all with one accord when the day of Pentecost was fully come. And it is to this group only that the notice "And they were all filled with the Holy Ghost" can be made to apply. This being true, how can it be maintained that the doing of God that consisted in His filling this group with the Spirit of the exalted Christ is in truth the fulfillment of His promise to the effect that He would pour out His Spirit upon *all flesh*. This can and must be maintained.

Consider the following. Of Christ we read that all fulness dwells in Him, the fulness of God. And of this fulness do all the members of His (Christ's) body receive, and grace for grace, so that this body in turn — this body and thus not any one of its members — is the fulness of Him that filleth all in all. Such was the good pleasure of God. This being true, it follows that the first to be filled with the Spirit was the resurrected and the ascended Christ. Now whereas Christ is legally the Head of His Church, it follows that when God filled Him, He from the point of view of right, filled His entire body, and thus poured out His Spirit upon all flesh. That God first poured out His Spirit upon the ascended Christ, is explicitly stated in Acts 2:33, a scripture that reads, "Therefore, being by the right hand of God exalted, and having received of the Father the promise of the Holy Ghost, He hath shed forth this which ye now see and hear". Having been filled, the exalted Christ filled His body, the Church. Then, on the day (or day after) of that Pentecost, did the precious ointment upon Aaron's head go down to the skirts of his garment (Ps. 133).

But the matter can be approached from still another angle. In his epistle to the Romans, the apostle Paul (chap. 11:17) brings forward the Old Testament church under the figure of an olive tree. This tree (in the apostle's discription of it) has fatness and its root — the resurrected, ascended and anointed Christ — is holy and holy are therefore also its (living and fruit-bearing) branches. And the fatness of this tree is the fulness with which God filled the glorified Christ. But the apostle makes mention of still another olive tree — the tree that is wild and that is the emblem of the gentile families of the earth as to their elect constituency. This (wild) tree was grafted in among the branches of the other tree — the Old Testament church as filled with the spiritual fatness of Christ when the day of Pentecost was fully come — and partakes with these natural branches of its root and its fatness. The two trees, therefore, are one in Christ. Together they form the one organism of which He is the root and the fatness. There is then but one body as there is also but one Spirit, even as all the believers, both Jews and Gentiles, are called in one hope of their calling; one Lord there is, one faith and thus one promise and one inheritance for all; one baptism, one God and Father of all Who is above all, and through all, and in them all (Eph. 4). This in opposition to the erroneous views of the premillennialists.

The elect Gentile humanity partakes of the root and of the fatness of the Old Testament church in the central sense Christ. Such is the teaching of Paul's figure. How indispensible to this Gentile humanity the Old Testament church then is! It is the very channel of grace of this humanity. It is this as it was, next to Christ, the first to be filled with His spiritual fatness. It is upon the foundation of Israel's prophets and apostles that God's church is built.

These two trees, as was just said, are one in Christ. They were one in God's eternal counsel. Hence, they were legally one when the day of Pentecost was fully come, that the one in time to come might partake of the fatness of the other. This being true, it again follows that when God filled that first tree with Christ's fulness, He was pouring out His Spirit upon the whole church, upon all flesh. For this reason this doing of God was and will never be repeated. It was the whole church that was filled with the Holy Ghost. There is conclusive evidence of this also in that second chapter of the Acts. The disciples of the Lord began to speak with other tongues as the Spirit gave them utterance. The devout men out of every nation under heaven, who were dwelling at Jerusalem, were amazed and said, "How hear we every man in our own tongue, wherein we were born. . . . we do hear them speak in our tongue the wonderful works of God." What else does this indicate than that when the day of Pentecost was fully come, Christ in His Spirit came to dwell and took up His abode in all the families of the earth so that through the ages men out of every nation under heaven would in ever increasing numbers be telling the wonderful works of God as urged by Christ's Spirit. In the light of the above observation it will be seen that the doing of God under consideration formed an event of great significance. The Spirit of the glorified Christ was indeed poured out upon all flesh.

Yet from this it does not, of course, follow, that at that one particular juncture in sacred history all the families of the earth — the families blessed in Abraham, that is, in Christ — were *actually* filled with the Holy Ghost. This was impossible as countless numbers of this humanity had not yet been born. The number of God's people on earth who were *actually* filled with the Spirit when the day of Pentecost was fully come was small indeed. Were there no others? There were. But they were found not on earth but in heaven above. There with Christ in heaven were the departed saints of the Old Dispensation. And these, too, were filled with the Holy Ghost, were made to receive of His Fulness as well as the friends of Jesus who were all in one place somewhere in the earthy Jerusalem. Christ, certainly, poured out His Spirit also on the redeemed in heaven. Then they, too, as never before, began to speak the wonderful works of God.

But was not the Spirit also in the Old Dispensation? Then, too, men praised God and were heard speaking His wonderful works. The very existence of the church in that epoch must imply that then, too, the Spirit was. Was it not by the Spirit and the Word that from the beginning the church was gathered? Yet, according to the apostle John, the Spirit was not. In his gospel this statement occurs, "But this spake he (Christ) of the Spirit, which they that believe on Him should receive; for the Holy Ghost was not yet; because that

Jesus was not yet glorified (John 7:39). True it is, that the Spirit was not as He is now; for the glorified Christ and the fulness that dwelleth in Him and in His body, the church, was not. Even His body was not for His Spirit to dwell in. Hence, the sons and daughters of the church did not prophesy. Her young men were seeing no visions; her old men dreamt no dreams. The church had its prophets then; but their number was few. But now all have an unction of the Holy One and all know (I John 2:20). All now prophesy. All see visions and all dream dreams. The prediction of the prophet was fulfilled. There is conclusive evidence of this in the second chapter of Acts. The disciples of Christ, as filled with the Holy Ghost, began to speak the wonderful works of God; and not only they but likewise the three thousand souls that were added unto them the same day. All, without exception, continued steadfastly in the apostle's doctrine and with one accord in the temple. . . .praising God. Upon all — young men and old men, sons and daughters — the Spirit was poured out. What took place here is an indiscriminate communication of the gift of prophesy to persons of different ages and conditions and of both sexes. These presented the most fully developed contrarity among pagans, that is, fallen men who were outside of the pale of covenant revelation. There was the difference between the condition of man and that of woman, and the oppression to which the female sex was subjected; the contrast between master and slaves, and the failure to recognize the dignity of man in the latter; and, to a certain extent, the contempt and the ill-treatment to which old age was exposed in some nations. But there is in the Kingdom of heaven neither Jew nor Greek, there is neither bond nor free, there is neither male nor female, for all are one in Christ Jesus. From His fulness, therefore, all, without distinction of sex or age or station, receive.

But, someone may ask, do the believers of this day see visions and dream dreams? Was this prediction fulfilled when the day of Pentecost was fully come? Did the three thousand souls that were added to them see visions and dream dreams? To the prophets of old the Lord spoke, revealed His counsels, in visions and dreams and dark speeches (Num. 12:6). There are many examples of this recorded in the Old Testament scriptures. The prophet Isaiah saw the Lord sitting upon a throne, high and lifted up and His train filled the temple (Isa. 6:1). The prophet Ezekiel was lifted up by the Spirit and brought into the east gate of the Lord's house, where he saw the presumption of the wicked princes, their sin and judgment (Ezek. 11:1). It was in the vision of God that he was brought into the land of Israel, and set upon a high mountain. What the prophet saw and heard in this vision is recorded in the final eight chapters of his book. To Daniel, too, the Lord spoke in visions. There is his vision of the four beasts and of God's kingdom, of the ram and the he goat, of the overthrow of Persia, of the leagues and conflicts between kings of the south and north, of the tyranny of the Romans, and of the deliverance of Israel from their troubles. Turning to the New Testament scriptures, we come upon the record of the visions of the apostle John in the book of Revelations. In these visions God showed him the things that "must shortly come to pass". What John was made to see is the judgments by which Babylon, the world, will be overtaken and through which the church will be saved. Hence, the final vision is that of a new heaven and a new earth, of the holy city, new Jerusalem.

God spoke to His servants also in dreams. Also of this speaking there are several examples recorded in Scripture. God spoke in a dream to Abraham, to Jacob, to Joseph and to several others. And especially the visions of the men of old went hand in hand with a physical and mental state that departed from the normal.

Do believers of this dispensation see visions and dream dreams? If what is meant is whether after the death of the last apostle God comtinued to speak to believers, and even to all believers, in visions and dreams of a character identical to those in which He spoke to His servants of old; if what is meant is whether God through the ages continued to add to the revelations given to the prophets and apostles of scripture new revelations and thus continued to add to the books that constitute our Bible new scriptures, — the question must, of course, be answered in the negative. The record of what God shewed John on the Island of Patmos forms a book that closes the canon of Holy Writ. He was the last of the line of prophets through whom God imparted to His church knowledge concerning His scheme of redemption. But if by the above-cited question is meant whether believers without exception sojourn in this world as seeing by faith the invisible, whether they press on with the heavenly before their eye, — it, this question, must be answered in the affirmative. For so it is. The truth that God delivered to the prophets and apostles has become the property of every believer. What they saw and heard in their dreams and visions all believers now see and hear through the medium of scripture. And what they see — see through the glass of the Word — is so applied to their hearts that it stands out before their eye as the image of an eternal, heavenly reality. All believers as well as the apostle John, see, through the medium of his record, that angel (chap. 18) coming down from heaven, and having great power. And they hear that angel crying mightily with a strong voice, saying, Babylon the great is fallen, is fallen, and is become the habitation of devils, and the hold of every foul Spirit, and the cage of every unclean and hateful bird. And there was another voice from heaven that John heard, a voice that said, "Come out from her, my people, that ye be not partakers of her sins, and

that ye receive not of her plagues. For her sins have reached unto heaven, and God hath remembered her iniquities. . . ." All believers hear this voice now; and they hear it by faith. And after these things John heard still another voice — a great voice of much people in heaven, "saying Alleluia; Salvation, and glory, and honour, and power, unto the Lord our God: for true and righteous are His judgments: for He hath judged the great whore. . . ." There was still another voice that John heard — a voice of a great multitude, and as the voice of many waters, and as the voice of mighty thunderings. And the voice said, "Alleluia: for the Lord God omnipotent reigneth. Let us be glad and rejoice, and give honour to Him: for the marriage of the Lamb is come, and His wife has made herself ready. And to her was granted that she should be arrayed in fine linen, clean and white: for the fine linen is the righteousness of saints". This is what John heard the voices say. And all the saints on earth hear. These voices are in their hearts. And, they, too, say, "Salvation, and glory, and honour, and power, unto the Lord our God". And then finally John saw the holy city, the new Jerusalem, coming down from God out of heaven. . . . And again he heard a great voice out of heaven saying, "Behold, the tabernacle of God is with men. . . ." And all the saints see and hear. Visions they see; and they dream dreams. And their hearts are glad. For, seeing and hearing, they know that their salvation is nigh. The disciples, first to be filled with the Holy Ghost, were glad. The three thousand souls that were added to them the same day were glad. Daily did they continue with one accord in the temple, "and breaking bread from house to house, did eat their meat with gladness and singleness of heart". Glad they were; for they saw visions and dreamed dreams. And what a blessed reality the heavenly had suddenly become to them! How they embraced the truth concerning it! How they loved it! And how their affections were set upon it! How little their souls clave to the earthy! Think on this: they sold their posessions and goods, and parted them to all men, as every man had need. All that believed were together, and had all things in common.

But was not that which God shewed the prophets of the Old Dispensation in visions and dreams the property of all the believers of that day also and, if so, were not all prophesying then in that day as well as now in this day? Their can, in respect to this matter, be no *essential* difference between the Old and the New Dispensation. The difference must be one of degree only. But this degree of difference is so great that, with the exception of the organs of revelation, it is not said of the believers of the Old Covenant that, as the people of God of this New Dispensation, they prophesied and that, without exception, they all knew. Fact is that all did not know. And there was reason for this. Firstly, the number of believers who were in the personal possession of a copy of the written record of the law and of the prophetic discourses of the prophets must have been exceedingly small. Knowledge of the law, of the sacred history of the people of Israel, and of what God was to do in the latter days was transmitted by the prophets to the people, and by parents to children, by word of mouth. It follows, therefore, that, comparatively, there was little *thorough* and *exact* knowledge among the common believers of the things of God. This knowledge could not have embraced much more than the weightier things of the law, the outstanding events of Israel's history and, in the latter days, the promise of the Messiah and of a glorious destiny of the church. But as is evident from the reactions of the disciples to the preaching of Christ, of the true character of this glory, the average believer had little understanding. Their conception of it was more or less earthy. So, not only was there little knowledge but there was also little true understanding. And the reason for this was that the Spirit was not yet to lead God's people into all truth. Hence, they had not the heavenly clearly before their eye. They saw no visions of the heavenly. They therefore did not prophesy. For, if there be no knowledge and understanding, there can be no prophesying.

Yet it must not be supposed that the prophesy of Joel was fully fulfilled when that day of Pentecost was fully come. Even now the believers still see through a glass darkly (the glass of the scriptures), know in part and prophesy in part, speak as a child, understand as a child and think as a child. So do they know and prophesy and speak and think now. But when that which is perfect is come, than that which is in part shall be done away. Then will they see face to face and know even as they are known (I Cor. 13).

It is with this prediction of Joel as it is with what Jeremiah predicted when he said, "But this shall be the covenant that I will make with the house of Israel; After these days, saith the Lord, I will put my law in their inward parts. . . . And they shall teach no more every man his neighbour, and every man his brother, saying, Know the Lord: for they shall all know Me, from the least of them to the greatest of them. . . ." (Jer. 31:32, 33). When the prophet uttered these words, he was telling the church what would come to pass when the day of Pentecost was fully come. All would then know the Lord with a knowledge so perfect as to render unnecessary further instruction in the things of God, and further admonition and rebuke. But fact is, that believers still have need of instruction and rebuke. They must repeatedly be told to know the Lord. And the necessity of this springs from the circumstance that in this life they continue to lie in the midst of death and have but a small beginning of true obedience. Not until the church appears with Christ in glory, will the prophesy, last cited, be fully fulfilled. In the state of glory there will

be no need of every man saying to his brother, Know the Lord: for then they shall all know Him perfectly. But even the change that resulted from the initial fulfillment of these prophesies was great. A mighty internal revolution was affected in the souls of the disciples, which elevated their whole nature, and endowed them with such strength of faith as believers and with such courage and insight into the truth as witnesses that they were now competent to set out upon their career as apostles of Christ. Thus the first member of Joel's prophesy was first and especially fulfilled in the disciples of Christ. There is remarkable evidence of this. All that heretofore had been dark to them, now becomes suddenly clear. The cross of Christ takes on meaning for them. They see in the events of the hour the fulfillment of prophesy. And how fearless they now are. When some are amazed and others mock, they, with raised voices, declare to the multitude of Jews that face them, "Ye have taken, and by wicked hands have crucified and slain Jesus of Nazareth, a man approved of God among you by miracles and wonders and signs".

The second member of Joel's prophesy has plainly to do with the judgment of God. This judgment may assume various forms. One of these forms is the misery and destruction wrought in a land by an invading army. It is to this form of divine judgment, to this mode of operation of divine wrath, that is here in this second member of Joel's prophesy foretold. (Mention is made of fire, blood, vapour and smoke). There can be no doubt of this as "that great and notable day" — the day of Pentecost and the dispensation that it ushered in — was preceded by divine judgment of precisely this character. And the judgment was on such a scale that the kingdoms visited were destroyed. The first nation to feel the rod of God's anger was His people Israel and thereupon the surrounding nation through which He had smitten His people.

Joel was not the only prophet to predict judgment for Israel and the surrounding nations. All the other prophets of his day did so and in terms so frightful as to wholly justify the view that the woe of which they spake was the very woe predicted by Joel. And how could it be otherwise. The discourses of all the prophets of the Old Dispensation concerned the same main events of the future.

So was the day of Pentecost and this new dispensation of which it was the beginning, preceded and ushered in by judgment. This was nothing strange. Every new dispensation had been preceded by judgment. And so, too, will the final dispensation of grace, the beginning of which will be marked by the second coming of Christ, be preceded by a series of judgments of ever increasing intensity, judgments described in the book of Revelations. So it must be, as the church cannot otherwise be saved than through judgment.

Of divine judgment there was also a sign given and that sign was the cloven tongues as of fire which distributed themselves and alighted upon each individual.

So do the cloven tongues as of fire serve as the signal of a series of new punishments growing in severity until Christ again comes. Thus, though the day of Pentecost was preceded by judgment, judgment did not cease when this day was fully come. How could it with the ungodly on the earth and in the church and with the church still to be delivered. The revelation of wrath from heaven then had to continue. And so it did and will. The day of which the prophet spake is therefore great and notable indeed. It is a terrible day. It is this on account of "this untoward generation" from which the apostle Peter admonished the believers to save themselves (Acts 2:40). But God's people need have no fear. He will save them. So He promised even by the mouth of Joel, "And it shall come to pass, that whosoever shall call on the name of the Lord shall be saved". The tokens of the coming of the Spirit give this same assurance. First, there came a sound from heaven as of a mighty rushing wind. And there appeared unto them cloven tongues of fire. These audible and visible signs may be regarded as the sensuous garment which the Spirit assumed. They rendered eminent services: like heralds, they announced His coming. The testimony of the sound as of a mighty rushing wind is that the Spirit is irresistible in both His saving and hardening operations. And the Spirit is from the ascended Christ. For consider that the sound came from heaven. And it filled the whole house where they were assembled. So does the Spirit completely fill the whole church — His body. The visible flames were an emblem of that holy ardor and of those glowing emotions which, enkindled from heaven by the Spirit, would break forth like flames from the heart of Christ and His church, — break forth in speech, mighty, living, saving and consuming speech, a speech thoroughly pervaded by the Spirit of God and revealing all that is heavenly and holy. Of this word, speech, signified by those cloven tongues as of fire, one may read in the eleventh chapter of Isaiah. There it is stated that the rod out of the stem of Jesse — Christ Jesus, — shall, as the anointed One, judge the poor with righteousness and smite the earth with the rod of His mouth and slay the wicked with the breath of His lips. A fire, a word, that consumes shall thus come forth out of His mouth. He, too, is a consuming fire. So it must be, as He is Holy God. And the fire of that same holy love dwells also in His servants. Did He not baptize them with the Holy Spirit and with fire. And under the impulse of that love, they too, speak His word through which He saves His people and hardens the wicked. They prophesy, do these servants, of judgment that is and of judgment that is to come. And He fulfills this prophesy. It *shall* therefore cometo pass, that *whosoever* shall call upon the name of the Lord shall be saved. G. M. O.

# Men and Brethern, What Shall We Do?

> Now when they heard this, they were pricked in their heart, and said unto Peter and to the rest of the apostles, Men and brethren, what shall we do?
>
> Acts 2:37.

"Men and brethren, what shall we do?" The asking of this question was a cry of anguish bordering on dispair. To understand this cry, regard must be had to the events of that hour. The day of Pentecost was fully come.

What had taken place was noised abroad. Hearing, men became curious, and in large numbers came together in the place where the apostles were. And every man heard them speak in his own tongue. The devout men in that multitude (and such there were as appears from the 5th verse of Acts 2) were troubled in their mind. They were amazed and they marvelled. And they said to one another, "Are not all these which speak Galileans? And how hear we every man in our own tongue wherein we were born? They doubt. What meaneth this, said they to one another. They are at a complete loss to know what it means. These devout men are; but not so the mockers in that multitude. They know. These men, they say, are full of new wine.

The apostles hear. There is a question to be answered — the question of the devout man, What meaneth this? There are mouths — the mouths of the mockers — to be stopped. And the apostles? They have just been baptized with the Holy Ghost and with fire. They will reply therefore. Standing with the eleven is Peter. He comes forward. The old aggressiveness of the man, having been sanctified by the Spirit, stands him in good stead now. Facing that multitude with a courage as strong as the new conviction from which it was just born, he raises his voice. He has a message for those men. And it is a thing alive. And so it leaves his heart and mouth. He speaks now and the multitude is anxious and silent. But no sooner has he done speaking, than a cry is heard. It rises from that multitude, "Men and brethren, what must we do? There is consternation in that cry. What has Peter said to disquiet them. Exactly what men, guilty of the sin of which they were guilty, had need of hearing, and what he as a minister of the Word and as a shepherd of souls was in duty bound to say to them. What he spake forms a sermon that will serve every minister of the word, who is truly desirous of preaching the word of God as God would have him preach it, as a model.

Peter sets out with answering the question, "What meaneth this". The Lord has fulfilled His promise spoken by the prophets and in particular by the prophet Joel — the promise that He would pour out of His Spirit upon all flesh. The apostle can quote prophesy to this audience, as it is an audience comprised of men who have the Old Testament scriptures. They are men of Israel. It is to these men — Jews, the devout men out of every nation under heaven and dwelling at Jerusalem — that he addresses himself. He first speaks to them a word that, as blessed to their hearts by the Spirit, brings them under the conviction of their great sin. And this sin is that they have taken Jesus of Nazareth, a man approved of God among them by miracles and wonders and signs, which God did by Him in the midst of them, as they themselves also know, and wicked hands have crucified and slain Him. This he tells them in direct and unequivocal speech. There is not the slightest attempt on his part to spare their feelings. He knows that there only hope is that they be pierced in their heart. And he therefore purposely utters a word that, as sanctified to their heart, will pierce that heart of theirs. And that word is that they have slain the Christ. It is deserving of notice, however, that the apostle at once and even in the first place gives them to understand that their wicked deed had as its sovereign cause or necessity not the wicked counsels of men but the counsel and foreknowledge of God. . ." And then follows, "Ye have taken, and by wicked hands have crucified and slain." What the apostle then actually tells his audience is that in putting to death Jesus of Nazareth, they were active merely as the agents of almighty and sovereign God, doing the very thing, not that He had forseen that they would do, but that He in His sovereign good pleasure had before the foundation of the world determined that they should do. True it is that God had foreknown their wickedness. But the source of that knowledge was not man (such is the prevalent view) but God. For it was according to His determinate counsel and knowledge that He was delivered. Hence, the crucifixion of Christ spelled the defeat of the wicked and the triumph of God. This it is that the apostle first stresses. He does not reason with himself that he had better keep silence concerning this truth as to proclaim it would set them to concluding that God was the author of their wicked doing and that, this being true, the fault lies not with them but with God and that God therefore can no possibly find fault with them and hold them responsible for their crime. Peter in all likelihood was aware that the reprobated ungodly in his audience would so reason. So men, whom God hardens, ever do reason over. They say, If this be true, how can He find fault? He cannot, for who can resist His will, if that will of His be sovereignly determinate. Such is the reply of the wicked to a preaching that sets forth God as the only sovereign one. Though aware of this, Peter nevertheless declares, "Him being delivered by determinate counsel and foreknowledge of God. . . . This he tells

them; for his resolution is that God be glorified and that man be debased. There was present in Peter's soul no fear that through a preaching of the kind in which he was resolved to engage, he would repel men and thus make it impossible for himself to win souls for Christ. Well does Peter understand that this business of winning souls is not his but God's. Besides, he believes that God has His elect set in heaven together with the very Christ that they have crucified and thus already saved to the uttermost. And his conviction is that it is only and precisely through a kind of preaching in which God is seen as occupying His rightful place in the scheme of redemption, that the elect are saved.

Having stressed first the matter of the sovereignty of God in relation to their sin consisting in their having slain Jesus, the God-approved men, he next concentrates on this sin when he says, "Ye have taken Him, and by wicked hands have crucified and slain." The wicked hand are the hands of the men who participated in Christ's crucifixion — the hands of the leaders of their people, the hands of Pilate. It was through these hands that they slew Christ. For to his death they had consented. For His death they had even clamored, they, the Jews. Hence, the terrible deed is also theirs. For it, they are being held accountable even though it be that over their doing there had hung a sovereign counsel of the Almighty that had called for and necessitated this doing.

But the apostle has more to say to them. This Jesus whom they have crucified, God has raised up to sit on His, God's throne. So has God made that same Jesus, whom they have crucified, both Lord and Christ. Let the house of Israel know assuredly. Let this house be convinced of this. For so it is. And what now will be done with His enemies? is now their unexpressed question. The apostle is ready with an answer, God will make them His, Christ's footstool. And this will spell their destruction. But their is also gospel in Peter's message. It is this, "Therefore being at the right hand of God exalted, and having received the promise of the Holy Ghost, he hath shed forth this which ye now see and hear".

Herewith has been brought forward what formed the substance of Peter's sermon. Having had his say, Peter is silent for the moment. There is no nervous effort on his part to pursuade them to repent. His argument does not now become that Jesus died for them all and is now pleading with them all to believe in Him and be saved and that it is perhaps their last chance to be saved as on the morrow they may be dead. Nay, having told them the truth about Christ and about themselves, Peter keeps silence. He still has a message of which he must deliver himself, but whereas it is a message for God's people only, he must wait until this people in that audience become manifest. And the apostle has not long to wait. There is a cry heard, "Men and brethren, what must we do?" It is the cry of the penitent, of those whose heart is being pierced, of those in whose heart the Spirit is operating unto salvation.

The heart of those men who stoned Stephen later on was also pierced by the word that Stephen had spoken to them. "When they heard these things", so we read, "they were cut to the heart". But instead of crying out, "Men and brethren, what must we do", they gnashed on Stephen with their teeth. And they cried with a loud voice, and stopped their ears, and ran upon him with one accord and cast him out of the city and stoned him. The explanation of this differing reaction of these men to an essentially identical message, is the hardening operation of the Spirit in their heart. The Spirit through the preaching always pierces the heart. But while the one piercing is unto salvation the other is unto damnation.

"Men and brethren, what must we do? These men have need of Christ's gospel. This gospel, Peter now does not offer but preaches and preaches unto these penitent ones, "Repent," he says to them now, "Repent and be baptized every one of you in the name of Jesus Christ for the remission of sins, and ye shall receive the gift of the Holy Ghost. For the promise is unto you, you who cry, and unto your children, and to all that are afar off, even as many as the Lord our God shall call." So he can speak to them for they are God's elect. The promise, therefore, is indeed unto them. And with many other words did he testify and exhort, saying, Save yourself from this untoward generation.

Let us now ask finally, Does a preaching of the kind that Peter engaged in, does Peter's method of preaching, bear fruit? Attend to what is recorded, "Then they that gladly received his word were baptized: and the same day there were added unto them about three thousand souls." Three thousand souls, mark you. Does this preaching bear fruit? It is the only preaching that does bear fruit. It is the only kind of preaching through which the Holy Spirit will and does save men, God's chosen, unto life eternal, the only kind of preaching through which God can comfort and build up His people in the faith. Why do men, ministers of the word, preach otherwise? Because they are not concerned about God and His glory, but about man and their own success and prestige. They *want* to win souls for Christ that they may have something to boast about. They are men who want to accomplish big things, things much bigger than what God is resolved to accomplish. They want to save all men, the world. This being their ambition, they must come with a gospel for the world, for man, for the flesh.

G. M. O.

# KORT VERSLAG

## van de Classis-Vergadering der Prot. Geref. Kerken, gehouden Woensdag en Donderdag, 1 en 2 Juni 1938, te Grand Rapids, Mich.

Ds. R. Veldman, Pres. van de vorige vergadering laat zingen Ps. 86 vers 6, leest Ps. 119 vers 97 tot 112 en gaat voor in gebed. Uit de last-brieven bleek dat al de gemeenten waren vertegenwoordigd. De gemeente te Edgerton, Minn. was voor het eerst ter Classis door een vertegenwoordiger. Oud. J. De Koekkoek was door den Kerkeraad afgevaardigd. De Broeders voor het eerst ter Classis onderteekenen het formulier en de Pres. verklaart de vergadering voor geconstitueerd. Ds. W. Verhil is naar toerbeurt Pres. en Ds. R. Veldman houdt aanteekening. De Pres. spreekt een woord van welkom in het bijzonder tot de Broeders die voor het eerst ter Classis zijn. Zitting met adviseerende stem wordt verleend aan Ds. B. Kok, D. Jonker en Ds. J. Vander Breggen. Notulen van de vorige vergadering worden gelezen en in boeking goedgekeurd. De afgevaardigden wordt gelegenheid gegeven om de op of aanmerkingen van hunne kerkeraden in zake het concept reglement voor Curatorium bekend te maken en de Classis voor te leggen. Na deze bespreking wordt het reglement voor Curatorium aangenomen. Ook wordt het concept reglement voor Faculteit behandeld en na bespreking aangenomen. De Comm. zal zorgen voor mimiograph copies van deze reglementen. De S.C. rapporteerd dat hij aan de opdracht heeft voldaan. Hij heeft geschreven aan Kalamazoo Kerkeraad en in naam der Classis de catering Comm. van Fuller Ave. bedankt voor vriendelijke bediening. Een schrijven van Orange City Kerkeraad en een schrijven van Ds. H. H. Kuiper worden gelezen en voor kennis-geving aangenomen. Ook worden twee getuigschriften gelezen van Doctoren die Ds. H. Kuiper hadden onderzocht en medische hulp verleend. De Pres. benoemd een Comm. om de Classis met advies te dienen in de zaak. Ds. G. Vos, Ds. G. Lubbers, Ds. A. Cammenga en de Ouderlingen G. Rijken en R. Newhouse. Een Comm. om Classis-beurten .te regelen wordt benoemd. Ds. C. Hanko, Ds. M. Schippers en Ds. L. Vermeer. Ds. C. Hanko rapporteerd voor de Zendings Comm. Rapport wordt voor kennis-geving aangenomen en punt voor punt behandeld. Edgerton wordt $500.00 ondersteuning toegezegt. Dit verhoogt eenigszins de aanslag voor Needy Churches en indien noodig zal men dit opbrengen door een of meer collecten. Besloten de aanslag voor Needy Churches te verhoogen van 6 tot 7 dollar per huisgezin te beginnen Jan. 1, 1939. Besloten om door den Pres. de kerkeraden te vermanen om zoo spoedig de aanslag voor Zendings kas te betalen. De Pres. doet dit onomwonden. De Klad-notulen van de voormiddag zitting worden gelezen en aangenomen. Ouderling W. Boender sluit de vergadering met dankzegging. Namiddag zitting. Ds. A. Cammenga gaat voor in gebed. We zongen vooraf Ps. 150 vers 1. Een protest wordt gelezen van een broeder en zuster tegen hun kerkeraad. Ook wordt het antwoord gelezen van den kerkeraad. De kerkeraad leest noch een geschrift voor. De Classis besluit de kerkeraad te adviseeren dit stuk den protestanten toe te zenden, en in geval ze weigeren dit te onderteekenen, alsdan met censuur door te gaan. Rapport wordt gegeven van de Classicale Comm. bij monde van Ds. J. De Jong. Een instructie wordt ingediend van de Fuller Ave. kerkeraad in zake verdeeling der Classis. Een Comm. wordt benoemd om de Classis met advies te dienen op de volgende vergadering. Comm. Ds. H. Hoeksema, Ds. G. M. Ophof, Ds. A. Cammenga, Ds. L. Vermeer, Ds. R. Veldman, Oud. J. Broek en A. Dykstra. Creston kerkeraad maakt aan de Classis bekend dat de zaak Creston met Ds. J. Vander Breggen vereffend is en dat hij volgens het rapport der Doctoren lichamelijk weer hersteld is in die mate dat hij weer ambtelijk werk kan verrichten. Besloten aan de kerken bekend te maken dat Ds. J. Vander Breggen weer een roeping in overweging kan en wil nemen. Het publiseeren hiervan wordt opgedragen aan den Stated Clerk. Instructie van Doon wordt voorgelezen. De Classis besluit dat aan het verzoek van Doon niet kan worden voldaan. Op verzoek van hunne respectieve kerkeraden benoemd de Classis als Curators van Byron Center, N. Dykstra Secundus. Sioux Center, Ds. M. Gritters Primus en J. Broek Secundus. Roosevelt Park, Ds. R. Veldman Secundus. Edgerton, J. De Koekkoek Primus en S. Mesman Secundus. Oskaloosa, G. Rijken Primus en T. Kelderman Secundus. Een kerkeraad vraagt advies in zake verzwaring van censuur op een broeder der gemeente. Na toelichting ontvangen te hebben adviseert de Classis om door te gaan met verzwaring van censuur. Twee jonge mannen, S. Cammenga en H. Kuiper, door het Curatorium toegelaten aan onze Theologische school, vragen steun uit de E.B.P. kas. S. Cammenga denkt zijne studien aan onze school te beginnen in Feb. 1939. De zaak zijner ondersteuning wordt verwezen naar de E. B. P. Comm. Hij zal een getuigschrift moeten hebben van lichamelijk gezondheid geteekend door een bekwame geneesheer. H. Kuiper wordt steun toegezegt uit de kas E.B.P. beginnende met Sept. 1938. Dit werd gedaan op advies der E.B.P. Comm. en een getuigschrift van goede gezondheid van een geneesheer. Klad-notulen van de namiddag-zitting worden gelezen en aangenomen. Besloten te verdagen tot Donderdag morgen negen uur. Oud. A. Petersen sluit de vergadering met dank aan God. Donderdag morgen-zitting. De Pres. leest Ps. 5 en Ds. H. Hoeksema gaat voor in gebed. Uit de roll call bleek dat van Byron Center N. Dykstra afgevaardigd was in plaats van C. Faber. Creston G. Gritters in plaats van J. De Boer. Roosevelt Park J. Miedema in plaats van H. Kooiker. De Comm. inzake Orange City rapporteerd bij monde van Ds. G. Vos. De Classis besluit,

1. Ds. H. Kuiper het recht te geven zich te ontheffen van zijn ambtelijken arbeid te Orange City voor een jaar.
2. Orange City het recht te geven in dit jaar te beroepen.
3. Dat wij de vraag of Ds. H. Kuiper Emeritaat zal ontvangen of ontslagen zal worden uit zijn dienst zullen verschuiven tot een te benoemen Comm. die de zaak in loco onderzoekt en op de volgende vergadering rapporteerd. Comm. Ds. H.

Hoeksema, Ds. G. M. Ophoff, Ds. P. De Boer, Oud. N. Buyert en Oud. Ed. Vander Werf. Als Consulent voor South Holland wordt benoemd Ds. C. Hanko. Ds. P. De Boer verzoekt de Classis inzake te nemen van een getuigschrift ter tafel van den kerkeraad van South Holland en aan de Consulent van Holland, Mich. te vergunnen om Ds. De Boer te bevestigen in zijn nieuwe arbeidsveld. De Classis neemt inzake van het getuigschrift en verklaart dat alles in orde is. Een kerkeraad vraagt advies inzake royeering van drie doopleden. Na ontvangen te hebben de nadere toelichting van den kerkeraad adviseert de Classis door te gaan met censuur. Instructie van Fuller Ave. in zake uitbreiding van onze school wordt gelezen. De kerkeraad verzoekt de Classis om Curatorium op te dragen om deze zaak te bestudeeren en de Classis met advies te dienen op een volgende vergadering. Aldus besloten. Instructie van Orange City wordt gelezen. Ds. M. Gritters wordt aangesteld als Consulent voor Orange City. Orange City verzoekt dat de subsidie van $750.00 niet vermindert wordt terwijl zij geen Leeraar heeft. Besloten dit verzoek toe te staan zoolang de studenten optreden voor Orange City en de preekbeurten betaald worden op de basis van $500.00 per jaar. Klad-notulen van morgen-zitting worden gelezen en aangenomen. Besloten te verdagen tot een uur dertig. Oud. A. Dykstra sluit met dank aan God.

Donderdag namiddag-zitting. We zongen Ps. 25 vers 6 en Ds. H. De Wolf gaat voor in gebed. Kerk visitatoren voor Calif. Ds. G. Vos en Ds. A. Petter. Voor het Oosten Ds. H. Hoeksema en Ds. G. M. Ophoff. Ds. R. Veldman Secundus. Voor het Westen Ds. M. Gritters en Ds. L. Vermeer. Ds. W. Verhil Secundus. Als lid van de Classicale Comm. in plaats van Ds. M. Gritters wordt gekozen Ds. P. De Boer. Als lid van de Emeritus Comm. in plaats van Ds. M. Gritters wordt gekozen D. Vander Vennen. Als auditing Comm. wordt benoemd S. G. Schaafsma en M. De Goede. Besluiten om na iedere zitting de klad-notulen te lezen en aan te nemen. Als Consulent voor Edgerton wordt benoemd Ds. L. Vermeer. Ds. L. Vermeer geeft verslag van het werk der Curatorium. Curatorium adviseert de aanslag voor Theologische School te verhoogen van $1.60 tot $2.00 per huisgezin. Alzoo besloten. De penningmeester wordt het recht gegeven $200.00 te leenen van de E. B. P. kas om daarmee de schulden der school te betalen. De Penningmeester wordt opgedragen aan de gemeenten te schrijven die ten achteren zijn bij de Theologische School kas. Comm. voor Classis-beurten rapporteerd bij monde van Ds. L. Vermeer. Classisbeurten als volgt: Doon Juli 10, Ds. M. Gritters. Sept. 18, Ds. L. Vermeer; Oct. 16, Ds. W. Verhil; Dec. 11, Ds. A. Cammenga; Orange City Juni 19, Ds. Lubbers Juli 31, Ds. A. Cammenga; Sept. 18, Ds. W. Verhil; Oct. 23, Ds. C. Hanko; Nov. 20, Ds. L. Vermeer; Dec. 18, Ds. M. Gritters; Edgerton, Juli 17, Ds. L. Vermeer; Aug., 21, Ds. W. Verhil; Sept. 18, Ds. C. Hanko; Oct. 9, Ds. M. Gritters; Nov. 6, Ds. A. Cammenga; Dec. 4, Ds. G. Lubbers; Portland, Juni 12, Ds. J. De Jong; Juli 3, Ds. R. Veldman; Aug. 14, Ds. J. G. Kooistra; Sept 11, Ds. M. Schipper; Oct. 2, Ds. P. De Boer; Nov. 6, Ds. G. M. Ophoff; Dec. 11, Ds. H. De Wolf; Jan. 8, Ds. H. Veldman; South Holland, Juni 19, Ds. W. Verhil; Juni 26, Ds. H. Veldman; Juli 10, Ds. J. De Jong; Juli 24, Ds. R. Veldman; Aug. 7, Ds. L. Vermeer; Aug. 21, Ds. C. Hanko; Sept. 25, Ds. H. De Wolf; Oct. 23, Ds. J. G. Kooistra; Nov. 13, Ds. M. Schippers; Dec. 18, Ds. P. De Boer; Jan. 8, Ds. G. M Ophoff.

Besloten de volgende Classis-vergadering te houden den tweeden Woensdag in Januari 1939 D. V., in de Fuller Ave. Kerk te Grand Rapids, Mich. Classicale rond vraag volgens D.K.O. De vragen worden bevredigend beantwoord. Doon wordt noch eenige advies gegeven. Redlands afgevaardigden brengen noch de groeten van Redlands gemeente aan de Classis. De Classis draagt aan de Stated Clerk op om deze groeten van Classis wege te beantwoorden. De Stated Clerk wordt opgedragen de vrouwen te bedanken voor de liefderijke verzorging. Klad notulen worden gelezen en aangenomen. Besloten te verdagen. We zongen Ps. 89 vers 8 en Ds. B. Kok sluit de vergadering met dank aan God.

M. VANDER VENNEN, S.C.